

THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to contents should be addressed to
REV. H. HOEKSEMA
1139 Franklin St., S. E.
Grand Rapids, Mich.

EDITORIAL STAFF

Editors—Rev. H. Hoeksema, Rev. G. M. Ophoff,
Rev. Wm. Verhil, Rev. G. Vos.
Associate Editors—Rev. A. Cammenga, Rev. P. De
Boer, Rev. M. Gritters, Rev. B. Kok, Rev. C. Hanko,
Rev. G. Lubbers, Rev. R. Veldman, Rev. H. Veld-
man, Rev. A. Petter, Rev. J. Vander Breggen.

Communications relative to sub-
scription should be addressed to
MR. R. SCHAAFSMA
1101 Hazen Street, S. E.
Grand Rapids, Mich.

Entered as Second Class mail matter at Grand Rapids, Mich.

Vol. XVII, No. 11.

MARCH 1, 1941

SUBSCRIPTION PRICE \$2.50

Meditatie

Vormdienst En Gehoorzaamheid

Moet ik weenen in de vijfde maand, mij afzonderende, gelijk als ik gedaan heb nu zoovele jaren? Toen gij vasttet en rouwklaagdet, in de vijfde en in de zevende maand, namelijk nu zeventig jaren, hebt gij Mij, Mij eenigszins gevast? Richt een waarachtig gericht, en doet goedertierenheid en barmhartigheden, de een aan den ander; en verdrukt de weduwe noch den wees, den vreemdeling noch den ellendige; en denkt niet in uw hart de een des anderen kwaad.

Zach. 7:3, 5, 9, 10.

O, slaafsche vrees!

IJdele vraag, opkomend uit een hart omklemd door den band der dorre traditie !

Moet ik weenen? Moet ik mij afzonderen en vasten in de vijfde maand? Moet ik met geweld mijzelf de tranen uit de oogen persen, ook al jubelt mijn hart van blijdschap; moet ik klaagliederen zingen, ook als ik spontaan een juichstem zou doen hooren; moet ik mij van spijs en drank onthouden, ook wanneer het van binnen in mij jubelt: laat ons eten en drinken en blijde zijn?

Is zulk een dwangdienst van uiterlijken vorm, zonder wezen, zonder Geest en waarheid, dan ooit den Heere welbehagelijk?

Ach, zoo was het van de ouden gezegd!

Dagen van vasten en gewezen had men gedurende de ballingschap ingesteld in verband met bijzondere gebeurtenissen, zooals de verwoesting van Jeruzalem, van den tempel, den moord op Gedalje, in de vierde, vijfde, zevende en tiende maand. Dan onthield men zich van spijs en drank; dan hief men eene rouwklage aan; dan zat men bij de rivieren van Babylon in zak en asch terneder; dan vooral hing men de harp aan

de wilgen en weigerde men een der liederen Sions te zingen in een vreemd land. En 't was een inzetting geworden in Israel. En men had langzamerhand vergeten, dat die inzetting geen gehoorzaamheid aan het Woord des Heeren was, maar een inzetting van menschen. En toen men teruggekeerd was in het land der vaders, bleef men aan die inzetting van menschen getrouw, men woonde weer in het land der vaders, en nog altijd weende men en vastte in de vierde, vijfde, zevende en tiende maand!

Moet ik weenen in de vijfde maand, mij afzonderende, gelijk ik gedaan heb nu zoovele jaren?

Moet ik?

Dat was de vraag, waarmede de mannen van Bethel afgevaardigden gezonden hadden naar Jeruzalem, om van de leiders des volks advies in te winnen over deze gewetenszaak. Zoo toch moet het tweede vers van dit hoofdstuk gelezen worden. "Huis van God" is in het oorspronkelijke *Bethel* en had niet vertaald moeten worden, en inplaats van het wordeke *naar* had men *van* moeten invoegen. Immers het huis van God was in aanbouw, maar was nog verre van voltooid. En bovendien heet de tempel ook doorgaans "huis des Heeren". Men had dus van Bethel gezonden Sarezzer en Regem-Melech en zijne mannen, om het aangezicht des Heeren te smeeken, en om een antwoord te ontvangen van de "priesters, die in het huis des Heeren waren, en van de profeten" op de klemmende vraag: "Moet ik weenen in de vijfde maand?". . . .

't Scheen geen zin meer te hebben.

't Was dien mannen van Bethel ernst. Aan den éénen kant klemde de traditie, de inzetting der ouden; niet gaarne deden ze iets, dat den Heere niet welgevalig was. Indien het dan werkelijk een inzetting des Heeren was, een Woord Gods, welnu, ze zouden den jubel des harten op dien éénen dag versmoren, en een rouwklage aanheffen in de vijfde maand. De inzetting der ouden woog zwaar. Men kon er zich nauw aan ontworstelen. Maar aan den anderen kant hadden ze een oog voor de werkelijkheid, en meenden ze, dat klagen en gewezen toch een oorzaak moest hebben;

men moest dan toch ook reden hebben om te vasten en te weenen, zou het alles in oprechtheid geschieden, eene zaak des harten zijn, en het zou toch een zaak des harten moeten zijn, zou het den Heere welgevallig zijn!

En van harte konden die mannen van Bethel niet meer vasten en weenen!

Niet in de vijfde maand!

Noch ook in de vierde, of zevende, of tiende.

De omstandigheden waren veranderd. Het was thans de negende maand van het vierde jaar van den koning Darius, bijna twee jaren na den nacht van gezichten, die viel op den vier en twintigsten der elfde maand van het tweede jaar van den koning Darius; twee jaren ook nadat de tempelbouw hervat was, of ook twee jaren voor de voltooiing van het huis des Heeren.

Er was dus voortgang gemaakt. Men begon reeds uit te zien naar den dag der inwijding van den tempel.

Bovendien was Bethel reeds spoedig herbouwd geworden. De sporen van de ballingschap, die openbaring van den toorn Gods over Zijn volk, begonnen grootendeels te verdwijnen, en alles verkondigde, dat God de Heere in gunst op Zijn erfdeel terneder zag.

Moeten we nu nog altijd weenen en ons afzonderen, gelijk we zoovele jaren deden?

Is 't niet meer Gode welgevallig om te eten en te drinken, te zingen en te jubelen, te loven en te danken?

En toch, daar was de inzetten der ouden.

Men kon er niet van af! *Moet* het?

Geest der dienstbaarheid!

Gewichtige vraag!

Want in den grond der zaak betreft ze de kwestie van offerande of gehoorzaamheid, vorm of wezen, vleesch of geest, schijn of werkelijkheid.

En altijd is het zondig hart geneigd om een positief antwoord op de vraag te geven en om, inplaats van de offerande een daad der gehoorzaamheid te doen zijn, haar inplaats van de gehoorzaamheid te stellen; om inplaats van te weenen met het hart, slechts te weenen met de oogen, te vasten in uiterlijk vertoon alleen, den Heere te eeren met de lippen, terwijl het hart verre van Hem is!

Een toestemmend antwoord gaf na de ballingschap reeds spoedig de Farizeër, de theoloog, de leider des volks, de man van de wet! Hij jaagde na, en leerde het volk na te jagen, de gerechtigheid, die uit de wet was, niet uit de wet in geestelijk-ethischen zin des woords, maar uit de wet der inzetten, de wet als een van buiten opgelegd juk. Zeker, zoo luidde zijn antwoord, ge moet vasten en ge moet weenen, juist in de vijfde en ook in de vierde en zevende en tiende maand; ge moet naar den tempel, ge moet offeren, ge moet tienden betalen, ge moet bidden, en ge moet nog, o, zooveel meer, zooals de ouden het hebben uitgepluisd en voorgeschreven. En in dat alles ligt uwe rechtvaardigheid voor God! Dat dit alles de uitdruk-

king moest zijn van boete en berouw, van liefde en de vreeze des Heeren, waaruit ook het zwaardere, het wezenlijke der wet ten slotte opkomt,—daarvoor had men geen oog. En zoo kwam het, dat men de munte en de dille en den komijn vertiende, en het zwaarste der wet, het oordeel en de barmhertigheid en het geloof, naliet, dat men de mug kon uitzijgen en den kemel doorzwelgen, en dat men onder den schijn van een vroom en lang gebed de huizen der weduwen opat!

Moet ik weenen?

Ach, het einde van deze vraag ziet ge straks in den Farizeër, die in den tempel staat te danken, dat hij feitelijk de eenigste goede mensch is: "O God! ik dank u, dat ik niet ben gelijk andere menschen, roovers, onrechtvaardigen, overspelers; of ook gelijk dezen tollenaar. Ik vast tweemaal per week; ik geef tienden van alles, wat ik bezit". . . .

Beteekenisvolle vraag!

Maar daarom komt dan ook het antwoord op de vraag van de mannen van Bethel niet door de priesters of door de profeten. Neen het theologisch college was niet bij machte hier in het rechte spoor te leiden: zelf stond het reeds in dienst der traditie. Het had zeker geantwoord: de inzetten der ouden moeten gehouden worden. Het Woord des Heeren alleen kon hier beslissen: "Gij hebt gehoord, dat van de ouden gezegd is. . . . maar Ik zeg u!" Daarom, omdat de vraag metterdaad ingrijpend was, en ook van algemeen belang, komt het Woord des Heeren niet slechts tot de mannen van Bethel, maar tot al het volk en ook tot de priesters, door den mond van den profeet Zacharia.

Vasten en weenen?

O, ja, vast maar en ween uw hart maar uit voor den Heere! Maar niet in de vijfde maand, noch ook in de vierde of zevende of tiende. Want terecht gevoelt ge in uw hart, dat er veeleer oorzaak is tot zingen en jubelen en vreugdebedrijf, tot eten en drinken en feestvieren, om de weldadigheden en trouw des Heeren aan u bewezen. Hij gedacht Zijns verbonds, Hij verlostte Zijn volk uit het land der vreemdelingschappen, Hij deed hen terugkeeren naar het land der vaders, uwe steden werden herbouwd, het huis des Heeren is straks weer voltooid, de Heere heeft u welgedaan. Gedenk dan der vorige dingen niet meer; bedrijf vreugde in lof en dank aan den Heere uwen God, Die Zich ontfermd heeft over Zijne erve!

Moet ik weenen?

O, zeker, ween maar, want er is genoeg om over te klagen en rouw te bedrijven, zoolang ge nog in den tegenwoordigen dood ligt. Maar laat uw weenen niet zijn het onderhouden van eene inzetten van menschen, zonder dat uw hart zich er in kan uitstorten. Meen niet, dat ge door het weenen of door het vasten als zoodanig Mij welbehagelijk zijt. Als bloote vorm hebben ze voor Mij geen beteekenis. Mij is uw gewezen en uw vasten een zaak van geen beteekenis. Door

vormdienst wordt ge voor Mij niet rechtvaardig. "Toen gij vastet en rouwklaagdet, in de vijfde en in de zevende maand, namelijk nu zeventig jaren, hebt gijlieden Mij, Mij eenigszins gevast? Of als gij at, en als gij dronkt, waart gij het niet, die daar at, en gij, die daar dronkt?" . . .

Weenen en vasten? . . .

Zeker, ween maar en bedrijf rouw in zak en asch!

En doet nog maar veel meer. Houdt maar alle inzettingen des Heeren, betaalt uw tienden, brengt uwe offeranden, viert uwe sabbatten en feestdagen; of, om in de taal der nieuwe bedeeing te spreken: woont getrouw den dienst des Heeren bij op den rustdag, heft uwe kinderen ten doop, viert het heilig avondmaal, zingt en bidt, offert en bedient het Woord. . . .

Maar vraagt niet: *moeten* we? . . .

Dan zijt ge ten slotte slechts slaven, dienstknechten in Gods huis!

Dan verricht ge slechts uitwendigen vormdienst.

En de dienstknecht blijft niet eeuwig in het nuis, de Zoon alleen blijft eeuwiglijk. God wil geen huis vol slaven, die altijd maar weer vragen hoeveel ze *moeten*, en die blij zijn als 't werk weer klaar is, maar een woning vol vrije en blijde kinderen, die verstaan en smaken, dat het een onuitsprekelijk groot voorrecht is, dat ze den God des verbonds weer *mogen* dienen. . .

Kinderen, wien 't nooit teveel is!

Die nooit meer angstvallig vragen: hoeveel *moet* ik; doch die begeerig zijn naar het "hoeveel mag ik?" en die al dienende zingen:

"Wat vree heeft elk, die uwe wet bemint!

Zij zullen aan geen hinderpaal zich stooten.

Ik, Heer, die al mijn blijdschap in U vind,

Hoop op Uw heil met al Uw gunstgenooten;

'k Doe Uw geboon oprecht en welgezind;

Uw liefdedienst heeft mij nog nooit verdrotten."

Moeten we weenen en vasten in de vijfde maand?

Ernstige vraag!

Weenen?

Ja, maar dan omdat ge den vollen eisch van het eeuwig blijvende Woord des Heeren verstaan hebt: gij zult liefhebben!

Dat toch is het Woord uws Gods: "Richt een waarachtig gericht, en doet goedertierenheid en barmhartigheden, de een aan den ander; en verdrukt de weduwe noch den wees, den vreemdeling noch den ellendige; en denkt niet in uw hart de een des anderen kwaad".

Liefde! . . .

Want hoe zult ge het waarachtig gericht richten, tenzij ge de waarheid en het recht liefhebt? En hoe zult ge goedertierenheid en barmhartigheden doen, de een aan den ander, tenzij ge elkander liefhebt? Of hoe zult ge de verleiding kunnen weerstaan om de weduwe en den wees te verdrukken, die u immers niet kunnen weerstaan; en om den vreemdeling en den

ellendige, die immers als rechteloos mogen worden beschouwd, te vertrappen, zoo ge door haat en nijd, begeerlijkheid en geldgierigheid beheerscht wordt? Of hoe zoudt ge het kunnen verhinderen, dat ge in uw hart het kwade beraamt tegen den naaste, zoo ge vervult zijt met wrevel en afgunst tegenover hem? . . .

Liefde! . . .

O, dat is de eisch des verbonds altijd geweest! Zoo sprak de Heere door Zijn knecht Mozes. Zoo spraken de profeten, die sedert de dagen van Mozes door den Heere tot Zijn volk gezonden werden. Zoo sprak Hij door den dienst der vorige profeten, toen Jeruzalem bewoond en gerust was, en hare steden rondom haar; en het zuiden en de laagte bewoond was, vs. 7. En het was, omdat ze dit zwaarste der wet verstonden noch wilden, dat God de Heere vergramd was op de vaders en hen wegstormde onder de Heidenen! vs. 14. "Zou de Heere een welgevallen hebben aan duizenden van rammen? aan tienduizenden van oliebekken? . . . en wat eischt de Heere was u, dan recht te doen, en weldadigheid lief te hebben, en ootmoediglijk te wandelen met uwen God?" Micha 6:7, 8. En zoo spreekt Hij nog. Want Hij wil barmhartigheid en niet offerande, Matt. 12:7. Want de geheele wet wordt in één woord vervuld: Gij zult uwen naaste liefhebben gelijk uzelf. Gal. 5:14. Wezen en weduwen bezoeken in hunne verdrukking, en uzelf onbevlekt bewaren van de wereld,—dat is nog de zuivere en onbevleete godsdienst! Jak. 1:27.

Liefde! . . .

Liefde tot elkander!

Maar hoe zult ge elkander liefhebben, zoo de liefde Gods in uw hart niet is? Ach, neen, bazelt niet met den moderne, dat recht en gericht doen, weldadigheid en barmhartigheid oefenen, de waarachtige godsdienst is, die de mensch van nature wel verrichten kan, met een lieven Jezus tot onderwijzer en voorbeeld. Hij heeft van verre het zwaarste der wet niet verstaan. Want den naaste hebt ge niet lief, zoo ge God niet liefhebt: een andere liefde dan de liefde Gods is er niet! En die liefde Gods kent ge niet van nature. Vijanden Gods zijn we, hatelijk zijne en elkander hatende. . . .

Moet ik weenen? . . .

Ja, gij! Maar ween dan, opdat ge het zwaarste der wet verstaan hebt, omdat het op uwe ziele weegt, tonnenswaar, een last, dien ge noch dragen noch van u werpen kunt!

Ween, tot dat ge met u betraande gezicht en schreiend hart den God uwer volkomene zaligheid gevonden hebt, en altijd weer vindt; den God, Die Zich openbaart in het aangezicht van Jezus Christus, den Heere!

Ween, tot ge bij Zijn kruis en in Zijne opstanding vergeving en vrede hebt gevonden!

En dáár uw gewezen veranderd is in eeuwige blijdschap!

Door het geloof!

H. H.

Editorials

The C. L. A. and Strikes

In its "Testimony" with regard to membership of worldly unions the Consistory of the First Protestant Reformed Church of Grand Rapids also inserted the following paragraph:

"In view of the present industrial conditions, the gigantic corporations and mass production, the Consistory recognizes the fact that the individual laborer can hardly have a position and collective bargaining and organization are often necessary. And, therefore, although we cannot in every respect agree with the existing C.L.A., we would advise you to support it and use your influence with that organization".

A few parties expressed their disagreement with this advice of the Consistory.

They seem to think that the Consistory in this paragraph tries to take a position of compromise.

One expressed the judgment that the position taken in the above paragraph is in direct conflict with what was written a few years ago in *The Standard Bearer* about the C.L.A.

This last opinion is certainly incorrect.

Let us analyze the paragraph from the "Testimony". It contains three elements.

First, it declares that with a view to the present industrial and economic situation, it recognizes that there is room for a labor organization. I cannot conceive of the possibility that anyone would be ready to dispute the truth of this statement. If I should be mistaken in this, and there should be those that take the position that labor organizations as such are to be condemned, just let them reveal themselves and state the grounds of their opinion. But this is certainly in harmony with the stand of *The Standard Bearer* of a few years ago.

Secondly, it advises our people to support the C. L. A. and to use their influence with that organization. This advice is given on the basis that there is nothing in the Constitution a Christian could not subscribe to, while on the contrary, the sovereignty of God is recognized also in the sphere of labor. And on the basis of that Constitution it is conceivable that our men use their influence to guide the Christian Labor Movement in the right direction. I believe it can be plainly shown that this was also the expressed opinion of *The Standard Bearer* a few years ago.

Thirdly, it plainly declares that we cannot in every respect agree with the existing C.L.A. In what respect and why we cannot agree with that organization was set forth by *The Standard Bearer* in the articles on

the C.L.A. already referred to. The sense of the paragraph in the "Testimony" is, evidently, that our men shall use their influence in the C.L.A. in order, if possible, to have the objectionable elements removed.

One of the objections we have against the stand of the C.L.A. is against their view on the justifiability of the strike.

It is our conviction that a Christian Labor Organization must take the stand that all force employed to gain our end must be condemned, and that, therefore, such an organization must dare to declare openly that it will never strike.

But the existing C.L.A., afraid that it will gain nothing if it takes that stand, tries to defend the position that the strike is justifiable.

Of this we were forcibly reminded by an editorial in *The Christian Labor Herald* of February, 1941.

With the position taken in that article we differ. And in order to make plain why we take issue with the writer on the question of strikes, we propose to discuss the matter by following him in his argumentation step by step.

We quote:

"The right of man as an individual to stop working under certain conditions has been quite generally accepted. Actually, to refuse to work because the conditions of labor are unsatisfactory means to make use of the right to strike. When a person quits his job because he has found a better one, or because he is moving to another city, or some other reason, he does not strike. There may or may not be dissatisfaction about working conditions. But, when an individual refuses to continue to work because of unjust conditions, and is willing to continue provided the conditions are satisfactorily changed, he is not quitting his job, he is striking. The right to do that has never been denied. That the exercise of that right was usually not very effective makes no difference so far as the fact is concerned. It is important to remember that. Why? Because, if it is right for an individual to strike in protest against injustices, in order to secure righteous working conditions or to protect himself against maltreatment, then the same holds true also for a group of individuals who, by common consent or as an organization, together stop working until such a time as their just demands shall have been met. That is something which some people deny. They can justify an individual who stops working but they deny the right of a group or organization to do so."

I quote this paragraph first, because the writer here expresses his idea of a strike. To strike, accord-

ing to this conception of it, is to refuse to work because of existing wrong conditions and to express one's willingness to resume work if the evil conditions are removed.

In this sense an individual may strike or an organization or group of workers.

Now, it is a well known fact, that neither in principle nor in practice a strike is quite so meek an attempt to secure better working conditions. If a strike means nothing more than that either an individual or a group of workers inform their employer that they refuse to work under existing conditions, and that they are willing to resume work as soon as conditions are improved, we have no objections to the strike, provided: 1. That the workers that propose thus to strike do not work under a still existing contract. 2. That every individual or group that is willing to work under the existing conditions is left perfectly free to work.

But it is a well known fact that by a strike something else is meant. If it were not so, it would be but a very ineffective weapon to gain the end in view. By a strike is understood:

1. A united cessation from work because of certain real or imaginary grievances.
2. The claim that the strikers nevertheless have a sole right to the job or position in which they refuse to function.
3. The position that no one has the right to that job while the strike is in progress.

This is the unionist's conception of the strike, the extreme application of which conception we have seen illustrated in the "sit-down". At the bottom of such practices as picketing lies this same conception.

And thus understood the strike is and intends to be a means of coercion, to force the employer to accede to the demands of the employees.

This we condemn.

No laborer or group of laborers has authority to employ force. The only agency that is authorized to use force is the government.

Unless we condemn the strike as it is commonly understood, as it is always intended to be, as it certainly always reveals itself to be in actual practice: as a means of coercion, we simply and inevitably take the standpoint of the "class-struggle".

A group of workers certainly has the right to refuse to work under certain conditions, provided they give proper notice of their intention to quit.

It is also quite proper that they state the reason why they refuse to work and that they give notice of their willingness to resume work if the conditions are improved.

All this on condition that they have first attempted to have their grievances removed by petition or arbitration.

But when they leave the shop or other place of work, they must understand that they have relinquished their right to the job, and that anyone else has the perfect right to take their place.

(To be continued)

H. H.

Meer Gevangenen

Dat Dr. K. Schilder weer in vrijheid gesteld is en zijn onderwijs aan de Theologische School te Kampen heeft hervat, mag thans wel als zeker worden beschouwd.

Sedert we het bericht van den heer van Genderen uit Passaic, N. J. ontvingen, vernamen we ook nog uit andere bronnen, dat de geachte broeder uit zijn kerker werd verlost.

Zelf ontvingen we een brief uit Rotterdam, die den 11den December werd geschreven, en waarin onder anderen ook werd meegedeeld, dat Dr. Schilder drie dagen tevoren in vrijheid gesteld werd. Dat klopt dus precies met den datum in het bericht van Mr. van Genderen.

En de heer Geo. Vrieling te Ripon, Calif. was zoo vriendelijk ons te laten weten, dat hij een brief ontvangen had uit Groningen, meldende, dat Ds. van Dijk aldaar aan de gemeente had bekend gemaakt, dat Dr. Schilder weer vrij is. Ds. Van Dijk is dezelfde, die ook wel in "De Reformatie" schreef en die vooral bekend staat om zijn standpunt inzake "zelfonderzoek" in verband met zijne beschouwing over het verbond.

We mogen het dus wel als zeker houden, dat Dr. Schilder weer in vrijheid is, iets, waarover we ons zeker allen van harte verblijden.

Intusschen blijkt het wel, dat er nog meer in de gevangenis zuchten, ook van de gereformeerden, zeker wel met name van de leiders.

We ontvingen niet lang geleden weer een aflevering van het "Theologisch Tijdschrift". 't Was het nummer van November. In de "Kroniek" van dat nummer schrijft Dr. K. Sietsma over "Alzoo doende". Hij pleit er voor, dat men zich door den nood der tijden niet zal laten verleiden, om den arbeid in Gods Koninkrijk te staken en op "rustiger tijden" te wachten. "Ik pleit", zoo schrijft hij, "niet voor het doen alsof er niets gebeurd is en niets gebeuren gaat. Integendeel, maar ik pleit er voor met alle kracht, dat de arbeid van Kerk en Theologie—ook al is de mogelijkheid van uitgeven en spreken voor het groote publiek uiteraard beperkt—zich niet late drukken in het hoekje van afwachten en met gebogen rug de slagen incasseeren, maar dat hij doorga met onverstoorden gang,

opdat straks—'in rustiger tijden'—de vrucht openbaar worde. En als God de Heere geen rustiger tijden geeft, dat wij gevonden worden bezig 'alzo doende'."

We kunnen hieruit bemerken, dat de macht der Nazis in Nederland wel metterdaad reeds allerlei beperking en berooving van vrijheid ten gevolge heeft gehad.

En dan schrijft Dr. Sietsma:

"Dat is ook in den geest van onze gevangenen, die wij wel dagelijks mogen gedenken in onze gebeden, maar die het meest geëerd worden, wanneer wij hun geloof navolgen, ook in dezen, dat wij doen, wat onze hand vindt om te doen".

Er zijn dus meer gevangenen.

En het zijn ook gevangenen, volgens dit schrijven en niettegenstaande het vijandige geschrijf van Dr. VanderVaart Smit, die om des geloofs wil van hunne vrijheid zijn beroofd.

Ofschoon wij niet zoo persoonlijk met hen bekend zijn, als we het zijn geworden met Dr. Schilder, zullen we zeker den wenk van Dr. Sietsma wel gaarne opvolgen, en hen in onze gebeden gedenken.

H. H.

The Nail On The Head

Under "Voices in the Church", a sort of open forum, in *The Banner* of Jan. 31, 1941, a certain "M.J." serves a certain Mr. Groeneveld, who has a rather sickly view of "tithing", with an answer that is so thoroughly sound and Reformed from beginning to end, that we cannot refrain from quoting it here in its entirety, rejoicing as we do in the fact that even among the readers of *The Banner* there are men that see the truth so clearly as does Mr. "M. J."

RESPONSE TO "TITHER"

"Dear Mr. Groeneveld:

Having read your article, "Another Tither Testifies", in the *Banner* of January 3 several times, I decided to write to you and make a few remarks on your article.

Let me begin by saying that I am not only in favor of tithing, but of doing more than that, according as the Lord has prospered us.

You will undoubtedly agree with me that when a family has an income, for instance, of \$20 a week, and gives tithes, he gives more than he whose income is \$40 a week, and who also gives tithes. Therefore, with a large income, I think we should give much more than a tenth.

I would like in particular to draw your attention

to the fifth paragraph of your article and also to the seventh. You wrote that for five or six years you've had no doctor in the house. You ask, "Is not this a great blessing?" Yes, it is, for if we are children of God, we know that His blessing is upon us. But I would like to ask, "How about the child of God who must call in the doctor constantly?" Who barely skip a month without a doctor. Is not that blessing? Indeed it is, for we know that sickness and health and all things come to God's people by His loving Father hand.

You further write that one of your children was nigh unto death and God restored him. Isn't that a great blessing also? It is, and our thanksgiving and praise rise to God for restoration from sickness. But what would you say about the tither whose child also was sick in the hospital, and whom it pleased the Lord to take from them? Isn't that a great blessing also? Yes, it is, for we have the assurance that God's blessing is upon His people, and that all things work together for good to them that love God. Whom the Lord loveth, He chasteneth. Ps. 73, (Holland) "Hoe donker ooit Gods weg moog wezen, Hij ziet in gunst op die Hem vreezen."

You were able to keep your home during the depression, you write. Isn't that a great blessing, you ask. I would like to ask you, Supposing God would have directed your way so that you would have lost your home, as many other tithers had to, would not that have been a blessing? It would. Blessed indeed is he that can say, "Though I must lose every earthly possession, I know that there is nothing that can separate me from the love of God, which is in Christ Jesus, my Lord, and I know that God's blessing cannot be measured by earthly possessions, but by His grace and favor toward me". And isn't it true that the darker our earthly way is, the richer we experience God's grace? And isn't it exactly in times of distress, loss, and persecution that we live near to God, and that we can say from our inmost heart, "Having Thee, no want I know"? Therefore the question is, Have I derived spiritual benefit from my experience, and not what earthly goods have I left. The Psalmist tells us "it is good for me that I have been afflicted, that I might learn Thy statutes."

On the other hand how about the man who does not give tithes, who gives little or nothing for God's kingdom,—though he is well able to do so, if he has no doctor in the house for a dozen years, and he does not have to see his child taken away by death nor lose his property, would you say it's a blessing? We know better. If he does not manifest himself to be a child of God, we know that he is not blessed, even though he should gain the whole world.

You also wrote, "Then His kingdom would come more rapidly." We agree that God uses us as a means

for the furtherance of His kingdom, but never so, as if God were dependent upon us. From eternity that day and hour of Christ's coming having been determined, and though we pray that He may come quickly, and though we work for the establishment of that kingdom, we know that we can do nothing for Him, compared to whom the nations of the earth are as a drop in the bucket and the small dust of the balance.

Let us also remember when we give tithes, that we don't really give to God, for it is all God's. What have we that we have not received? The earth is the Lord's, and the fulness thereof. May we never imagine that God owes us anything. We are worthy only of eternal desolation. Thanks be unto God for His unspeakable gift.

May you receive these remarks in the spirit of love in which also they were written.

Sincerely yours,
M. J."

Congratulations, Mr. "M. J."

You have a clear eye, a steady hand, and you hit the nail squarely on the head!

Whoever you are (and I would like to know), you certainly do not belong in the Christian Reformed Churches.

You are Protestant Reformed!

And let *The Banner* beware. Stuff like that, just because it is the simple truth, is appealing!

H. H.

Jeruzalems Vrede

De bede om den vrede van Jeruzalem stijgt wederom op met vernieuwden geestdrift en beteekenis uit de harten van vele kinderen Gods tot den troon van Gods genade in den tegenwoordigen tijd. Deze bede is altoos noodzakelijk. Jeruzalem is immers in gevaar. Altoos wordt de zaak van Gods verbond bestreden van binnen en van buiten. Altoos hebben we de volle wapenrusting Gods aan te doen en den goeden strijd des geloofs te strijden opdat niemand onze kroon neme. Bovendien gaat men lichtelijk van de veronderstelling uit dat Jeruzalems gevaar tegenwoordig schier uitsluitend moet gezocht worden aan de overzijde van den oceaan. Hier heeft het volk des Heeren dan vrede—daar wordt men vervolgd. Hier wordt men in rust gelaten, kan ieder zijn God vrijelijk dienen, en wordt men scheef aangezien zoo men geen "kerkganger" is—daar wordt de kerke Gods verboden om getuigenis te geven van de waarheid Gods als overeenkomstig haar heilige overtuiging. Men vergist

zich echter en kent de werkelijkheid des levens niet zoo men zich aldus de veiligheid van Gods verbond indenkt in ons eigen land. Want, al wordt de Christus openlijk bespot en beschimpt aan de overzijde van den oceaan, niet minder goddeloos en gevaarlijk is de moderne voorstelling van den "timmermans zoon" die tegenwoordig van duizenden kansels verkondigd wordt. Ook hier mag het volk Gods wel op zijne hoede zijn.

Dit neemt, echter, het feit niet weg dat we tegenwoordig leven in een vreeselijk ernstigen tijd. De ontwikkeling der zonde en de vervulling der Schrift betreffende de eind-openbaring van de machten der duisternis zijn niet moeilijk te bespeuren. We bedoelen dat het duidelijk kan worden gezien dat de goddelooze wereld naar die climax spoedt, ofschoon het daarom nog niet kan worden gezegd dat de huidige Deutsche geweldhebber de antichrist is. Ook lijdt het schijnbaar geen twijfel dat er kinderen Gods zijn die, van wege hunne trouw aan het woord Gods, moeten lijden om der gerechtigheid wil. En dit is bovendien het geval niet alleen in Duitschland maar ook in het oude vaderland. Zelfs moge dit het geval zijn onder hen die aan ons verbonden zijn door banden van vleesch en bloed. Moet dus in het oude vaderland de zaak van Gods verbond, vertegenwoordigd door kerk en school, lijden van wege den brutalen inval door de Deutsche overmacht, het gebed om den vrede van Jeruzalem heeft daarom een grootere plaats ingenomen in ons gebeds-leven. En dit is gepast. Daarom willen we in dit kort artikel een oogenblik letten op die bede voor den vrede van Jeruzalem.

Jeruzalem.

Jeruzalem, de stad Gods als in de oude bedeeling, was een prachtige stad, gebouwd op twee bergen, Sion en Moriah. Zij was schoon van gelegenheid, eene vreugde der gansche aarde. Ook was Jeruzalem sterk. Immers, "de koningen waren vergaderd; zij waren te zamen doorgetogen. Gelijk zij het zagen, alzoo waren zij verwonderd; zij werden verschrikt; zij haastten weg". Bovendien was Jeruzalem de stad Gods. In betrekking tot deze wonderlijke vesting roept de dichter het uit, "Want deze God is onze God eeuwiglijk en altoos." Hierin moet het hart van deze stad Davids gezocht worden. Dit blijkt uit den tempel, en dan wel vooral uit het hart van dien tempel, de ark des verbonds. Deze ark des verbonds, met haar twee gouden cherubijnen verrijzende uit het verzoendeksel, hunne aangezichten tot elkander gekeerd en nederziende op dat verzoendeksel, geleek daarom op een troon. En de vraag, hoe de Heere over Zijn volk regeerde, werd tevens door dezelfde ark verder beantwoord. Daar was allereerst het verzoendeksel, de ark bedekkende, waarop het offer-bloed werd gesprengd. In de ark werden de tien geboden bewaard,

geschreven in twee steenen tafelen. Gods heerschappij over de Zijnen was daarom eene heerschappij der genade, gegrond op verzoening en volkomene gerechtigheid, waardoor de Heere Zijne wet schreef in de harten van Zijn volk. God's betrekking tot Israel was dus eene verbondsbetrekking, eene betrekking van vriendschap. Hij was hunne Souverein-Vriend; zij waren Zijne vriend-knechten. Jeruzalem dus, in onderscheiding van alle andere wereldsche steden, was de stad Gods, de stad waarin en waaruit de Heere woonde onder de Zijnen.

Alzoo moet ook het Jeruzalem van den nieuwen dag worden verstaan. Ook nu zijn er degenen die Jeruzalem willen beperken tot een zeker volk en land, evenals in de oude bedeeeling. Dit is de fout van het chiliasme. Volgens hen zal het oud-testamentisch, aardisch Kanaan worden hersteld. Palestina zal wederom door de Joden bewoond worden. De kerk bestaat uit geroepen heidenen en het koninkrijk moet beperkt tot de Joden. Zelfs zijn er onder hen die verkondigen dat deze oorlog de vrucht zal afwerpen dat de Joden gedreven zullen worden naar het land van Palestina en Jeruzalem. Deze chiliastische voorstelling is, echter, onmogelijk. In de profetie van Zacharia wordt Jeruzalem voorgesteld als dorpswijze bewoond wordende, en van hare inwoners lezen we dat ze uitgebreid zijn naar de vier winden des hemels. In den brief aan de Hebreëen lezen we dat de kerke Gods gekomen is tot den berg, Sion, de stad des levenden Gods, het hemelsch Jeruzalem. En nergens in het Nieuwe Testament wordt ons Jeruzalem voorgesteld in een aardischen zin des woords.

Jeruzalem is aanduiding van de geestelijke gemeenschap van Gods koninkrijk en verbond opgericht met Zijn volk in Christus Jezus. Dit Jeruzalem is centraal in den hemel. Immers, Christus is in den hemel. De trone Davids is dus in den hemel. In de oude bedeeeling was Jeruzalem op de aarde. Toen werd de wet Gods verkondigd vanuit het aardische Jeruzalem. Nu is Jeruzalem, de moeder van ons allen, in den hemel. Vanuit den hemel worden we geboren, door God en den Heere Jezus Christus die thans in den hemel aan s' Vaders rechterhand zit. En Jeruzalem als op aarde moet gezocht worden waar de Heere Zijn verbond oprecht. Wel geschiedt dit in de lijn der opeenvolgende geslachten. Nochtans, het Jeruzalem van de nieuwe bedeeeling wordt uitgebreid tot de vier winden des hemels sluit alle landen en volken en natiën en talen in. Jeruzalem is niet nationaal maar internationaal. Het is niet Joodsch of Hollandsch of Amerikaansch, maar het is Jeruzalem, dat is, de woonplaats des vredes, God's verbonds-gemeenschap met Zijne uitverkoren. En straks wordt dit Jeruzalem voltooid in eeuwige, hemelsche volmaaktheid in de nieuwe hemelen en op de nieuwe aarde.

Jeruzalem's Vrede.

De tegenstelling van vrede is oorlog. Oorlog, naar zijn diepe en wezenlijke beteekenis, moet niet aardisch, menschelijk opgevat. Zekerlijk, ook deze oorlog wordt dagelijksch gevoerd. De oorlog van den huidigen dag, tusschen Engeland en Duitschland, dreigt een wereldoorlog te worden en de gansche aarde te omvatten. Bovendien mogen we zeker aannemen dat ook deze strijd onder de natiën gevolg is van den vloek Gods, lijnrecht tegenover den waren vrede staat, en ook eenmaal verbannen zal worden door den Vorst des Vredes. Nochtans moet het wezen van den oorlog dieper gezocht. De fundamenteele idee van vrede is om aan elkander verbonden te zijn, in overeenstemming met elkander. Vrede beteekent dus harmonie, eenheid, die alleen bestaan kan tusschen personen die aan elkander verbonden zijn door de liefde, den band der geestelijke, ethische volmaaktheid. Oorlog daarentegen is wezenlijk disharmonie, oneenigheid, haat, vijandschap. En dan moet deze oorlog allereerst worden verstaan als geworteld in het hart des menschen. De mensch is hater Gods. Hij begeert zichzelf tot eenen god te zijn, zegt in zijn hart dat er geen God is, en tracht alles aan zichzelf te onderwerpen. Ook, echter, is de mensch vijand van zijnen naaste. Hij heeft alleen zichzelf lief. Hij heeft lief alleen degenen die hem liefhebben, haat hen die hem tegenstaan, vooral wanneer die tegenstander zich openbaart een kind Gods te zijn. Tevens mogen we van oorlog spreken in verband met Gods betrekking tot en handelwijze met dien mensch der duisternis. Dit moet vanzelf niet verklaard in dualistischen zin, alsof God en de mensch als twee machten tegenover elkander staan. De Heere, echter, wederstaat den hoovaardige, is tegen hem, doet al zijne pogingen in ijdelheid uitloopen, weethoudt van hem den vrede, vervult hem met onrust en werpt hem in de eeuwige duisternis.

Van dien oorlog is vrede de tegenstelling. Vrede is niet aardisch, oppervlakkig. Ook de wereld bazelt van een vrede, spreekt zelfs van Christus als den vorst haars vredes. Ook tegenwoordig willen sommigen alle pogingen aanwenden om vrede te zoeken tusschen de natiën, en spreekt men van een dag wanneer de oorlog niet meer zijn zal. Oorlog, vijandschap, zonde is eene zaak des harten. Ook de vrede moet niet uitwendig maar inwendig, geestelijk opgevat, eene zaak des harten. Vrede is daarom wezenlijk en uitsluitend vrede met God. God is dan voor ons. Daarom veronderstelt vrede de wegneming van den berg van schuld die ons van God scheidt, dat wij, om Christus' wille voorwerpen zijn van Zijne gunst en eeuwige liefde, dat de Heere niet tegen maar voor ons is. Ook ziet vrede op onzen vrede met God. De Heere heeft dan den haat en de vijandschap tegen Hem uit ons hart verbannen, doet ons met Hem in geestelijke gemeenschap en har-

monie leven, en schenkt ons, in die geestelijke overeenstemming met Zijnen wil, de onuitsprekelijk zalige verzekering dat Hij mij liefheeft, dat God mijne Vriend, mijn heerlijke souvereine, almachtige Vriend is. Dan hebben we ook vrede met alle dingen. Zoo God voor ons is, wie of wat zal dan tegen ons zijn? Wat ons dan ook voorvalt in het midden der wereld, hetzij oorlogen of geruchten van oorlogen, ziekte of dood, vrede met God schenkt ons rust des harten in verband met alle dingen, de heerlijke verzekering dat ook nu alles ons medewerkt ten goede.

Dit, dit alleen is Jeruzalem's vrede. Een andere vrede is eenvoudig ondenkbaar. Jeruzalem's vrede is Jeruzalem's vrede met God. God's volk wordt dan geroepen om zich geduriglijk in te spannen met God in gemeenschap te wandelen. God heeft Zijn volk lief alleen in Christus, heeft alleen in dien Christus, ook als van voor de grondlegging der wereld, met hen Zijn vrede gesloten. In dien Christus hebben wij dan ook te wandelen, hatende en afleggende den ouden mensch en immer aandoende den nieuwen mensch, om alzoo met God bewustelijk te wandelen. Jeruzalem's vrede is tevens de vrede van Gods volk onderling. Met elkander moeten we in eensgezindheid leven. En dit moet vooral in tijden van druk en smart. Dan vooral worden we geroepen om elkander te vermanen en te troosten, elkanders aandacht te vestigen op onzen vrede met God in Christus. Dan vooral moeten we onze hope en verwachting niet vestigen op het aardsche, op den "vrede" die menschen mogen besluiten, maar op het feit dat alle oorlogen, ook deze oorlog, gevoerd wordt door den God onzes vredes, Die ook nu Zijn verbond realiseert, en Zijn vrede met ons verwerkelijkt zooals die eenmaal zal worden geopenbaard in den dag des vredes, den dag van onzen Heere Jezus Christus. Dan, maar ook dan alleen, heeft het volk Gods rust, de rust die alle verstand te boven gaat.

De Bede Om Jeruzalem's Vrede.

Geroepen worden we om voor die vrede van Jeruzalem te bidden. Jeruzalem's vrede moet dus het voorwerp zijn van onze innige verlanging en begeerte. De zaak van Gods verbond moeten we liefhebben en behartigen. Het goede voor die zaak moeten we zoeken. Hare vrede moeten we verlangen en begeeren. Daarom moeten we en zullen we bidden voor den vrede van Jeruzalem. We zullen om dien vrede *bidden* omdat de realizeering van dien vrede, dien we begeeren, alleen geschieden kan door God, den God des vredes.

Het volk des Heeren bidt niet om oorlog. We bedoelen dat oorlog is opzichzelf niet onze bede en begeerte. Het kind Gods, geroepen uit de zonde tot in den vrede van Gods verbond, is ook van allen oorlog verlost. Den oorlog begeert hij niet. Daarin vindt hij geen lust. In vijandschap en haat scheidt hij geen behagen. Alle

oorlog, als gevoerd door menschen, is hem eene gruwel.

Integendeel, Gods volk bidt voor vrede. Alleen maar, hij zoekt den vrede voor Jeruzalem. Hunne bede strekt zich niet uit tot de wereld. De goddelooze kent geen vrede. Zelfs niet in natuurlijken zin als tusschen de natiën. Er moge eene wapenstilstand verklaard worden. Die is echter slechts tijdelijk, en intusschen maakt een ieder zich gereed voor den volgenden oorlog die zeker komen zal. Vrede, en daarom vrede alleen voor Jeruzalem, is de inhoud en het voorwerp van ons gebed. Alleen maar, deze vrede kan gerealiseerd worden alleen door God en alleen door oorlog. De komst van den Vorst des vredes en de oorlogen zijn onafscheidelijk aan elkander verbonden. In het midden van dit tranendal verlangt het volk Gods den vrede van het nieuwe Jeruzalem in den dag van onzen Heere Jezus Christus. Daarom bidden ze niet om oorlog als-zoodanig. Evenmin verlangen ze dat deze oorlogen als in het midden der wereld mogen ophouden. Maar wel verlangen ze dat Gods koninkrijk mag komen, en, met het oog op de komst van dat vrede-rijk, bidden ze dat de Heere alles mag doen geschieden dat in verband staat met die eeuwige heerlijkheid. De kerke Gods wordt geroepen om te staan in die levende hope van wat eenmaal zijn zal. En is de oorlog alles behalve aangenaam naar het vleesch, om nu maar niet te noemen den strijd die zeker komen zal tusschen de kerk en de wereld, het volk Gods bidt voor en ontvangt genade om alles te beschouwen in het licht van Gods verbond. En wanneer dan deze teekenen geschieden, onze harten zijn niet ontvoerd; een heilige ontroering ervaren we in ons hart en gemoed—wij herkennen in deze teekenen de komst van Jezus Christus, onzen Heere en de Vorst des vredes.

H. V.

IN MEMORIAM

The Consistory of the First Protestant Reformed Church of Grand Rapids hereby wishes to express its heartfelt sympathy with our brother elder, Mr. R. Schaafsma in the loss of his wife,

MRS. R. SCHAAFSMA

May our Covenant God comfort the bereaved brother and his family by the blessed assurance that she is now with her Lord and Saviour.

The Consistory of the First Protestant Reformed Church,

Rev. H. Hoeksema, Pres.
Mr. G. Stonehouse, Clerk.

Herder En Gastheer

(Psalm 23)

Dit is niet de eerste keer, dat we iets schrijven over Psalm 23. Als ik me niet vergis, dan heb ik al eerder den geheelen psalm gekozen tot onderwerp van een artikeltje. Ook heb ik al eens geschreven over een onderdeel van den psalm.

Toch is het geen reden om hem over te slaan in deze serie. (Als ik dat laatste woord "serie" neerschrijf moet ik wel eventjes lachen. 't Klinkt zoo geweldig gewichtig. 't Zou me niets verwonderen als er onder U zijn die nog nooit merkten, dat we een "serie" aan 't schrijven zijn. 't Is ook veiliger om zoo nu en dan eens te lachen om zijn eigen waardigheid. Ik bedoel het dan ook niet zoo erg als ik van die dikke woorden gebruik. Voor men 't weet praat men de groote, wetenschappelijke mannen na.)

Nu gaan we maar weer verder. Ik zeide: het is geen reden om dezen psalm over te slaan, alleen maar omdat we er al eens eerder over schrijven. Neen, want er blijft nog zoo veel over, nadat we iets zagen en iets neerschreven van wat we gezien hebben. En 't zelfde te zeggen is ook mooi. Ik denk, we zullen nooit moede of mat worden om het God eeuwiglijk te vertellen, dat Hij de Volzalige, de Eeuwige Getrouwe, de Glorieuze is, tot de dorpelen der deuren zich bewogen en het Huis vervuld werd met rook.

In al deze dingen (ook Psalm 23) is de eeuwigheid.

Al zou het er niet boven staan, zoo zou ik toch sterk overtuigd zijn, dat David dezen psalm gedicht heeft: hij is sterk Davidisch van inhoud en stijl. David heeft de dingen van Gods Koninkrijk zien gescheiden in gelijkenissen.

Er is tweeeërlei beeldspraak in den psalm. We hooren van den Herder met Zijn schapen en van den Gastheer die Zijn gasten onthaalt.

De Heere is mijn Herder.

De Heere is hier de Drieëenige God. Doch Hij is dat als de VerbondsGod want Zijn naam is hier Heere, letterlijk, Jehova; en getrouwelijk overgezet zijnde. Ik zal zijn die Ik zijn zal.

Die naam van God legt er nadruk op, dat de Heere nooit veranderde. Als Hij U liefheeft in de stille eeuwigheid dan bemint Hij U ook nu; en zal Hij U liefhebben wanneer geen maan meer schijnt.

Jehova wil zeggen, dat Hij U liefheeft als ge bij het kriecken van den dageraad Hem zoekt of in de nachtwaken naar Hem schreeuwt; doch Hij bemint U ook dan, wanneer ge met zweren zwoert, dat ge Zijn Zoon niet kendet. Jehova wil zeggen, dat Hij Uw beeld zag in Zijn handpalmen van eeuwigheid en dat Hij sindsdien en altoos U voor Hem zal stellen

even schoon als dat prae-kosmale beeld. Daartoe moet alles dienen.

O zeker, er is verschil van gewaarwording bij ons!

Als ik zondig, is er een gewaarwording van onlust van den Almachtige hetwelk mij alle smaak en lust en blijdschap ontnemt. Dan ga ik bitterlijk weenende den nacht in. Doch ook dat is mijn gewaarwording omdat Hij mij eeuwiglijk bemint. Dan is Hij mij aan 't terugleiden tot dien toestand, waarin ik jubelend zingen mag: "Mijne overdenking van Hem zal zoet zijn!" Doch bij alle verschil van gewaarwording, bij alle verschil van 't smaken van God, is Hij in Zichzelf tegenover ons de Onveranderlijke Heere. Alles, letterlijk alles, werkt mede ten goede van de voorwerpen van onveranderlijke liefde.

Nu verstaan we dan ook het vreemde, schokkende toevoegsel aan den naam Gods: "mij zal niets ontbreken!"

Vreemd en schokkend, zeiden we.

En om dat vreemde en schokkende te zien moet ge even mee gaan met mij. Ik zal U leiden tot in de bloedige arena der Romeinsche keizers. In dronken wellusten heeft Caesar een dag bestemd waarop hij de arme slachtoffers aan de leeuwen en wilde beesten zal overgeven.

Past nu op, glijdt niet uit. Het is hier bloederig in de arena. Ge zult ook snel moeten loopen, opzij van dezen woesten en dollen stier. Op zijn rug ligt Blondina, de Christin-slavin. Zoo straks zal de stier zich in woede wentelen in het grint der arena en wordt zij dan ook verbrijzeld. Ze ligt, stevig vast gebonden, op den rug van 't woeste beest.

En als ge nu niet te erg buiten adem zijt van 't rennen opzij van dat beest, moet ge haar eens vragen: Zeg mij, Blondina, hoe staat het er bij?

En dan zal haar antwoord zijn: De Heere, de Onveranderlijke liefhebber mijner ziel, is mijn Herder, ook nu. Mij zal niets ontbreken. De martelaarskroon wacht in 't vaderland. Misschien zal ze er aan toevoegen: "Waar nimmer tranen vloeien!" Deze stier is mijn weg naar 't hart van God.

Iets dergelijks hoorden we ook van de lippen van Lazarus. Al wat mij ontbreekt; schenkt Hij, zoo ik 't smEEK: mild en overvloedig! Ik weet wel, dat wij ons moeten inspannen om het te zien, evenwel staat de zaak toch zoo: wat Lazarus ontbrak was lijden, bang en smartelijk lijden. En God gaf het hem. Hij had al dat lijden aan de poort des rijken noodig om naar Huis te gaan. En daarom schikte God hem aan die poort te midden van de honden die zijn zweren lekten.

Om dit nu met de stukken te bewijzen, moeten we wel even een sprong doen naar 't laatste vers van den 23sten Psalm. Daar staat: Immers zullen mij het goede en de weldadigheid volgen *alle dagen mijns*

levens, en ik zal in het Huis des Heeren blijven in lengte van dagen.

Immers! Met nadruk zegt het de Heilige Geest. Tegen ons ongeloovige en blinde hart en verstand in. Wij zien aan wat voor oogen is. Beide Blondina en Lazarus hebben het ervaren, dat de goedheid Gods, mitsgaders Zijne weldadigheid, hen volgde gedurende hun heele leven. "Hoe donker ook Gods weg moog' wezen: Het ziet in gunst op die Hem vreezen!" O, als ik dat maar weten mag: dat de hemel op mij ter neer ziet met genade en ontferming in mijn nacht en donkerheid, in mijn ellende en smart. Dan is 't goed. En dan ga ik psalmen zingen in den nacht.

Om Psalm 23 te verstaan moet ge naar Filippi toe.

't Is nacht.

En als ge U nu ter neder buigt en luistert aan 't raam van dit souterrain, want we hebben het te doen met een kerkerhol, dan zult ge flauw, doch wel hoorbaar, psalmen hooren zingen door twee mannen die met bebloede ruggen in den stok zitten. 't Zijn Paulus en Silas. Men had hun vele slagen gegeven: en toch zongen zij Gode lofzangen in den nacht, in den stok.

Nu heb ik al die dingen neergeschreven om duidelijk te maken, dat als Psalm 23 spreekt van: "mij zal niets ontbreken", het niet heeft over het welzijn van het vleesch, natuurlijke stilte en vrede en vergenoegdheid. Het gaat in Psalm 23 over het kind Gods, over den nieuwen mensch, over de wedergeboren ziel. En die ziel, die mensch, dat kind Gods kan rustig nederliggen in grazige weiden, ook dan wanneer men aan de poort van den rijken man ligt, vol zweren.

Dat wordt duidelijker als we eens letten op de bijzonderheden van den psalm.

Hij doet mij nederliggen in grazige weiden; hij voert mij zachtken aan zeer stille wateren. Welaan dan, wat zijn die weiden en wat zijn die stille wateren? Om het antwoord te vinden moet ge het volgende vers lezen. Vers 3 is de verklaring van vers 2.

De verkwikking (letterlijk: terugleiding) der ziel is het nederliggen in grazige weiden. In 't Engelsch staat er: He restoreth my soul. De terugbrenging van de ziel is de grazige weide. De bekeering, de verkwikking, dat is, de verlevendiging der ziel is de grazige weide. Nu begrijpt ge ook, dat dit kan plaats grijpen in 't rustige dorpsleven, als alles, ook naar het vleesch, rustig en lieflijk daarhenen gaat. Ge groeidet dan op van kind en knaap, tot jongeling en man. De Heere kwam in den tijd der minne en maakte U bewust tot zijn kind in het leven des geloofs en der bekeering. Hij deed dat door de grazige weide: dat is het Woord en de Geest van den verheerlijkten Christus. Hij deed dat, geleidelijk, zachtken, langzaam in en door de verbondopvoeding; of Hij deed dat meer plotseling, het doet er niet toe: Uw ziel werd teruggebracht, verlevendigd, verkwikt.

Maar dat kan ook in de bloedige arena, bij de poort des rijken, in 't vunzig kerkerhol te Filippi. Altemaal grazige weiden.

Zoo bezien wordt die vreemde psalm ook duidelijk: "In de grootste smarten; blijven onze harten; in den Heer gerust!"

Daar volgt dan op, dat Hij U voert aan zeer stille wateren. Ook hier moet ge naar het volgende vers voor de verklaring. 't Heeft niets uitstaande met vleeschelijke rust en vrede. Dat vers kan wel toegepast worden op U als ge op 't slagveld nog een weinig kreunt en U kromt, vooraleer ge de laatste snik snikt.

De verklaring van die clause is: Hij leidt mij in het spoor der gerechtigheid om Zijns Naams wille.

Lang wil ik niet strijden om U duidelijk te maken, dat deze gerechtigheid niet Uw goede werken zijn. Hij leidt U niet in het spoor van *Uwe* gerechtigheden. Zoo wordt het doorgaans verklaard.

Twee redenen wil ik U noemen waarom ik daarvan verschil.

Allereerst, dan kan ik die zeer stille wateren niet meer vinden. Ik ontken niet, dat Gods schaap in de goede werken wandelt. Hij moet en wil het goede doen; en volhardt in de goede werken. Ze zijn voorbereid van eeuwigheid opdat wij er in zouden wandelen.

Maar hier zit het hem: die goede werken zijn de stille wateren niet.

De stille wateren zijn zacht murmelende beken, zijn de zacht stroomende rivieren. En als zoodanig zijn zij de symboliek des vredes. Let er toch op, dat de rivier beeld is van Goddelijke vrede. Ik wil een tekst opzeggen, een tekst die hemelsch schoon is: "Want alzóó zegt de Heere: Zie, Ik zal den vrede over haar uitstrekken als eene rivier, en de heerlijkheid der heidenen als een overlopende beek!"

Ga nu met mij terug naar het spoor der gerechtigheid, waarlangs ik gevoerd wordt, zachtken, als aan zeer stille wateren. En dan zal ik U verklaren hoe die wateren U den vrede verkondigen. De gerechtigheid is de gerechtigheid van Christus, het is de rechtvaardigmaking der heiligen. En die zijn als een rustig vlietende rivier. Leerden de professoren ons al niet op school, dat een der elementen der rechtvaardiging vrede met God is?

O, als de zonden vergeven zijn, als ik tot kind van God aangenomen ben en Zijn heil'ge wet in 't binnenste hart draag, dan wordt ik gevoerd aan zeer stille wateren. Dan heeft het vloeken der wet uit.

Tweedens, hij voert mij in al die stilte der gerechtigheid, *om Zijns Naams wil!* De Naam des Heeren is Zijn eeuwig deugdenbeeld. De Naam van God ziet Zijn Wezen. Dat deugdenbeeld moet geopenbaard worden. En is geopenbaard in Christus. En Hij wordt genoemd: de Heere onze gerechtigheid.

Zoo wandelen wij aan die stroomen. 't Is een Gods-rivier, een overloopende beek. 'k Moest nog meer schrijven. Er rest mij nog die schaduwe des doods en mijn wandel in dat dal. Doch ruimte en tijd beklemmen.

Ook is daar de Gastheer met Zijn gasten.

Als het maar duidelijk wordt, dat al het goede en de weldadigheden die het deel van het schaap en den gast zijn, geestelijke weldaden zijn. De tafel voor het aangezicht van mijn vijand is immers Jezus Christus en Zijn Woord? Ook is er olie op mijn hoofd. 't Is de Geest des gebeds en der smeking; 't is het bidden en aanbidden van mijn Heere en Heiland.

Alles tezamen nemende, hoor ik een lied der liefde, het ruischen van 't verbondslid. Een lied is er gezongen in het Huis Gods van eeuwigheid. Dat lied is de jubel des geluks. Het ervaren van vriendschap en liefde Gods. Welnu, ik zal in dat Huis des Heeren blijven tot in lengte van dagen. Lange dagen, dagen der eeuwigheid. En ze zullen daar niet uit gaan. In dat Huis is vrede en aangename rust.

Breekt dan mijn oog en bezwijkt mijn vleesch en hart, dan zal ik snikkende dat lied der liefde zingen.

Blondina en Lazarus zongen. Het was een gezang dat onderbroken werd somtijds vanwege bloed en tranen.

Doch geen nood: in de grootste smarten. . . .

Straks zingen we Psalm 23 in den hemel, dat wil zeggen, de hemelsche editie van het lied van vrede.

Zachtkens geleid langs zeer stille wateren van de Gods-rivier.

G. V.

Onderwijs En Het Profetisch Ambt

II.

DOOR DE ZONDE VERDORVEN.

Als wij nu zeggen, dat dit heerlijk ambt met talent en toerusting door de zonde verdorven werd, dan moeten we daarmee niet verstaan, dat én het ambt én de toerusting gansch en al *verdorven* zijn. Zóó toch zouden wij leeren, dat de mensch geen profeet meer is en daarom roeping heeft. Zóó toch zou het slotsom zijn, dat de zonde den mensch als een verstandeloos schepsel heeft overgelaten. Zoo'n redeneering zou toch in strijd zijn met Gods Woord en de werkelijkheid zelf.

Wel is het waar, dat de zonde een vreeselijke, verstorende en verdervende macht is, maar hoe vreeselijk de zonde ook zij nooit toch berooft zij eenig schepsel van zijn roeping en plicht. Ook verliest de mensch nooit door de zonde datgene wat hem *mensch* doet zijn

en wat hem van al de andere schepselen onderscheidt. De mensch wordt door de zonde nooit een verscheurend dier; verstand en kennis, hart en wil, macht en kracht blijven zijn bijzonder eigendom zelfs in de donkerste nacht en strijd der zonde. De mensch blijft profeet ook na de zondeval, en hij blijft behouden de toerusting behoorende bij dat ambt.

Maar hoewel de zonde nimmer den mensch daadwerkelijk van zijn ambt berooft, toch veroorzaakt de zonde een vreeselijke verandering. Wat goed is wordt verdorven, waar gerechtigheid was komt ongerechtigheid, waar licht heerschte komt duisternis, waar liefde woonde komt de haat, waar leven is wordt de dood, waar de waarheid zegevierde aldaar heerscht de leugen. De mensch wordt door de zonde gansch verdorven. Hij blijft mensch, maar wordt een verdorven mensch. Hij behoudt het verstand maar het wordt een verdorven verstand. Van den voetsoel af tot den hoofdschedel toe is hij gansch onrein.

Zoo ging het ook in betrekking tot des menschen ambt. Hij blijft ambtsdrager maar hij wordt de ambtsdrager des duivels. Hij blijft profeet, en priester, en koning, maar van koning Gods wordt hij koning des duivels, van priester Gods wordt hij priester Belials, van profeet Gods wordt hij profeet Satans. Met dit gevolg: hij is met de volkomene toerusting van deze ambten Satan gewijd; met verstand en wil en kracht zoekt hij Satan te behagen. En met zijn verdorven verstand en kennis, hart en wil, macht en kracht tergt en haat hij God. Met al die schoone gaven, waarmee hij van Godswege werd toegerust, zoekt hij God te onttroonen, Zijn naam te ontkennen, Zijn wet te vertreden, Zijn verbond te vernietigen en Zijn Koninkrijk te verwoesten. Dat is de natuurlijke mensch geworden door de zonde.

Zoo toch leert ons de Heilige Schrift:

“. . . maar zijn verijdeld geworden in hunne overleggingen, en hun onverstandig hart is verduisterd geworden. Zich uitgevende voor wijzen, zijn zij dwaas geworden, en hebben de heerlijkheid des onverderfelijken Gods veranderd in de gelijkenis eens beelds van een verderfelijk mensch, en van gevogelte, en van viervoetige en kruipende gedierten. . . . Die de waarheid Gods veranderd hebben in de leugen, en het schepsel geëerd en gediend hebben boven den Schepper die te prijzen is in eeuwigheid.” — Rom. 1:21-32.

Hierbenevens spreekt de apostel in ditzelfde hoofdstuk: “Dat het hun niet goedgedacht heeft om God in erkentenis te houden”, en ze zijn door God: “overgegeven in een verkeerden zin, om te doen dingen die niet betamen: vervuld zijnde met alle ongerechtigheid, haters van God, vindere van kwade dingen, ouderen ongehoorzaam, enz. enz.” (vss. 28-32).

Bij deze beschrijving van den natuurlijken mensch passen ook vele andere teksten der Heilige Schrift; als ook onze Heidelbergsche Catechismus, die in Zondag III het erkent, dat de mensch, "zoo verdorven is dat hij ganschelijk onbekwaam is tot eenig goed en geneigd tot alle kwaad, tenzij dat hij door den Geest Gods wederom geboren wordt."

Ook is deze vreeselijke beschrijving van den natuurlijken mensch onze andere Belijdenisschriften niet vreemd. In Art. 14 van de Ned. Gel. Belijdenis lezen we:

"En in alle zijne wegen goddeloos, verkeerd en verdorven geworden zijnde, heeft hij verloren alle zijne uitnemende gaven, die hij van God ontvangen had, en heeft niets anders overig behouden dan kleine overblijfselen daarvan, dewelke genoegzaam zijn om den mensch alle onschuld te benemen; *overmits al het licht dat in ons is, in duisternis veranderd is.*"

De Dordtsche leerregels spreken ook dezelfde taal; hoofdstukken III en IV:

"Maar door het ingeven des duivels en zijnen vrijen wil van God afwijkende, heeft hij zichzelf van deze uitnemende gave beroofd, en heeft daarentegen in de plaats van dien over zich behaald blindheid, schrikkelijke duisternis, ijdelheid en verkeerdheid des oordeels in zijn verstand; boosheid en hardigheid en wederspanningheid in zijnen wil en zijn hart; mitsgaders ook onzuiverheid in alle zijne genegenheden." (Art. I).

En hoewel het 4de Artikel belijdt dat de mensch wel *eenige overblijfselen* van natuurlijk licht heeft, dat hij daardoor *eenige* kennis heeft van God en de natuurlijke dingen, zoowel als van het onderscheid tusschen goed en kwaad; wordt er toch aan toegevoegd: "dat hij dit licht *niet recht gebruikt* in burgerlijke zaken, *ja, dat hij het geheel bezoedelt en in ongerechtigheid ten onder houdt.*"

Daarbij *willen we ons als Gereformeerden en geloovigen zekerlijk houden!* En onszelfen daarbij houdende moet het ook onze belijdenis zijn dat juist dát en dát alleen, de publieke school is. Als dat niet zoo is dan is en de Schrift en onze Gereformeerde Belijdenis niet consequent en dus onwaar. Maar met de Schrift en Belijdenis houden we vast, dat dat het onderwijs geworden is door het verderf der zonde. Hij die uit Christus niet geboren is kan toch niets anders leeren en wil niets anders leeren; hij toch is een profeet des duivels en zijn profetie past zich aan bij zijne kennis, die, en zijn onderwijs, dat enkel duisternis is.

Nu wordt er vaak beweerd, dat het zóó grof in alle publieke scholen niet toegaat. Dit zullen we wel

eenigszins moeten toegeven omdat, vooral in deze omgevingen, er in een publiek *schooltje* onderwijzers en onderwijzeressen zijn die volgens belijdenis en wandel in de kerk thuis behooren. Over hun getrouwheid aan hun geloof en belijdenis willen we geen oordeel vellen, omdat ons dat niet toekomt. Toch mogen we het nooit uit het oog verliezen, dat van Staatswege het hun absoluut verboden is als profeet Gods in de publieke school op te treden. Daar toch mag de mond van den profeet Gods niet met Gods lof en heerlijkheid overvloeien. Daar toch moet de mededeeling van Gods gedachten aan den mensch verzwegen worden. Aldaar mag men Gods lof niet zingen. Daar toch is de regel van de zoogenaamde neutraliteit (die niet bestaat) de regel van den dag. Maar denk er toch om dat bij deze regel ook past de ontegensprekelijke regel van Gods onkreukbare gerechtigheid: "Die niet voor Mij is, die is tegen Mij." Ook trekt God nooit die regel in, 't blijft staan tot in eeuwigheid, en we zullen er aan worden getoetst in den dag des oordeels. Daarom, hoe hoog de publieke school dan ook mag stijgen op de ladder van het zoogenaamde goed, niemand die ernstig de zaak van onderwijs ter harte neemt zal durven, noch willen getuigen, dat in de publieke scholen de zonen der profeten Gods toegerust worden om straks als profeten Gods in het midden der wereld op te treden. Het staat dus onbewegelijk vast dat onze kinderen beslist niet naar een school kunnen waar geen positief Christelijk onderwijs gegeven wordt.

(Slot Volgt)

A. C.

Ascension Into The Hill Of God

(Psalm 24)

We do not know at what occasion this song was composed. That is, we do know in general, but not in particular. It may fit several occasions. It may very well point to the ascension of the ark of the covenant into the hill of Zion at the time David fetched it from the house of Obed-edom. And again: it may refer us to one of the occasions when David returned from the battle with the selfsame ark after successfully slaying the enemies of the Lord. We do not know at what particular occasion this psalm was composed, but we do know that it refers to God's ascent of the hill Zion in the ark of His strength. Therefore Psalm 68 is of like contents. See especially verse 18 of that Psalm.

The first and second verses have troubled commentators no end. What seems to be the connection between them and the rest of the psalm? What has the creation of the world to do with ascent into the hill of the Lord?

Well, it seems to me that the connection is very lucid.

You have the parallel here which is found throughout in the Bible, between the earthy symbol and the spiritual reality.

You will all agree that the Gospel, the Kingdom of God, the realization of His eternal covenant is just this, that He exalts the things that are low, even in deepest hell, unto the heights of the new heavens and the new earth. Man, elect man, the church, is caught in the everlasting arms and carried to the hill of the Lord, that is, the heavenly city of the new Jerusalem. And both earth and heaven, as well as brute creation, will partake of this exaltation of God's people.

Of this exaltation we find the symbol in what happened on the third day of creation week. On that day, the third, the Lord called the dry land out of the chaotic state of the earth which is described as *without form and void*. The whole earth was one great pool of mud, one great morass. And when the Lord called, the dry land appeared majestically above the churning waters of the great ocean. God *exalted* the earth. And he established her upon the floods; He founded the earth upon the seas: henceforth the earth is exalted.

And as such, the dividing of the waters and the dry land is a symbol, a picture, of the exaltation of the church and with her, the world, unto the dizzying heights of the new and eternal commonwealth that is called The New Jerusalem.

Proof for this is II Cor. 4:6.

In that place we find another symbol of another spiritual counterpart. There we read that the calling of light out of darkness which happened on the first day of creation week, is the earthy counterpart of the spiritual boon which we often call: the effectual calling. Now read the verse as such: "For God, who commanded the light to shine out of darkness, hath shined in our hearts, to give the light of the knowledge of the glory of God in the face of Jesus Christ."

And in the psalm which we have for the object of our study at this time we find the exaltation of the world through Jesus Christ, first as it happened in creation, which is the symbol; and second, as it happened centrally when Jesus ascended to heaven. Delitzsch is wrong on two counts. He understands nothing of the symbolism of the first world; and he militates against the patristic effort to see in this psalm the ascension of our Lord to heaven. We have a profound respect for Delitzsch's acumen as a Hebrew scholar but we are convinced of the meagreness, the futility of his theology.

After seeing the dry land majestically appear out of the churning waters, as the earthy will of Jehovah, whose it is by right of creation, we hear a question: "Who shall ascend into the hill of the Lord: and who

shall stand in His Holy place?" And in that question, we first of all proceed from the symbol to the type.

Of that type we read very often.

Essential in the type is, again, exaltation, the elevation of the earthy to the heavenly. Essential, as is proven when we study the altar: a mound of earth or stone, firstling of the hill of the Lord, Who raises the earthy to the heavenly through Jesus Christ the Lord.

The earth, this present world, is in darkness, ethical darkness: man has sinned and is henceforth in terrible obscurity, spiritually *without form and void*. And darkness is upon the face of the deep.

Now listen again to the question: Who shall ascend into the hill of the Lord? or who shall stand in His Holy place?

That question is answered somehow, because from the very dawn of history I see sinful men stand round about altars, mounds of earth, elevations of and in the world. I hear Abel's cry and Noah's lament, but lament and cry notwithstanding: they worship and adore about the altar of God, the God of their salvation.

The altar, later the tabernacle, still later the temple are types. They are types of a reality that is blinding and dazzling in its glory and brilliancy.

The altar, the tabernacle and the temple have this in common: they typify unto us the fact that somehow God is dwelling with His people, drawing them upward and onward, from out of the abyss of hell unto the hill of God, the heavenly beauty of His House in eternal bliss.

Now let us listen to the answer: clean hands, pure heart, rich soul and true tongue. All those who answer that description shall receive the blessing of the Lord and righteousness from the God of his salvation. They are the men and women that seek the face of Jehovah-God. Their name is attached in a summarizing sense at the end of the description: Jacob is the name of that generation. Somehow, in some way, Jacob will dwell in the house of God, he will ascend the hill of Jehovah, partake of the exaltation of all things and finally sit in splendor and majesty in the thrones round about the God of his salvation.

Now continue your psalm for here comes Jacob! King Jacob!

There is someone who is seen ascending the hill of God. And when he comes within hearing of the walls of the city, we hear a cry of the accompanying host: Lift up your heads, O ye gates; and be ye lifted up ye everlasting doors; and the King of glory shall come in!

From within comes the question: Who is this King of glory? And the answer: The Lord mighty in battle!

The question is repeated and so is the answer, with

a variation. The King is identified with the Lord of Sabaoth, the Lord of hosts.

All this has happened when David led God's people in Old Testament times around the ark of the covenant upward on the slopes of Mount Zion. The doors of the walls of the city were opened and the ark was deposited in the rightful place: in the midst of the people of God.

But that was a type.

All this was fulfilled centrally when Jesus arose in the garden of Joseph of Arimathea and later ascended from Mount Olivet, penetrating the heavens and arriving in heavenly Jerusalem, going through the heavens and appearing before the throne of God. He is King Jacob, King David, King Solomon, the fulfillment of all the types.

He answers the description of those that shall calmly be able to ascend and stand, right before the face of the Holy God!

Clean hands, pure heart, rich soul and true tongue. It is the name of Jesus of Nazareth.

Do you know any other?

Clean, pure, rich and true are the *sine qua non* of communion with God. And only in Jesus they are found.

The rest of mankind are unclean, impure, vain and deceitful.

I hear you repeat a question that came to us through the ages: Who then can be saved?

To answer that question is easy if you understand the types.

Come with me and we will retrace our steps. I have spoken to you of altars, tabernacles and temples. I have spoken of the ark of the covenant and you must look strongly at it. So did the cherubim: they were very desirous to look into the things of reconciliation. They did not fully understand until they were commissioned to go to the earth along with the Son and witness the Nativity. Then they fully understood. Later, they saw again and were very still. I refer to Golgotha. Yes, they were still around Golgotha. It was their turn to be still. This hour was for the horrible laughter of satyrs, of devils, of hell.

But we were to speak of the altar.

Essential to the altar is the blood that is spilled on it, the sacrifice, bleeding, crushed, slaughtered. Essential to the ark of the covenant is its mercy-seat on which is spilled with solemn regularity the blood of the innocents.

Yes, I have pointed out to you that we have seen many of the sons of Adam, round about those altars of the ages, crying and wailing, but also singing and rejoicing. Psalm 68.

They have cried and they have wailed; they have sung and they have rejoiced because of the blood.

And that blood is Jesus: it is fulfilled in the death

of Innocentius, and that is our blessed Lord, the royal Jacob, David, Solomon. Jehovah Salvation!

And that blood is precious. It is so valuable and rich that it has bought the untold millions of the generation that seek the face of God. It has bought that generation not *because* they seek God's face, but *that* they might seek it.

That blood has covered your and my uncleanness, impurities, vanities and lies.

And through the power of that blood (the Spirit of grace) he makes you principally clean, pure, rich and true. Since then you lift your heads on high and look toward the mountains: the exaltation of the kosmos; centrally, the throne of David.

Yes, God spake and the earth appeared out of the whirlpools of mud.

And: Hallelujah! God spake again, now through His Son, and the exalted earth and heaven appear with its heart: New Jerusalem, Jesus our Lord and all His brethren.

God has gone up with a shout (Psalm 47:5); Thou hast ascended on high (Psalm 68:18). Yes, in order to give gifts unto the rebellious even.

You will kindly remember, beloved, that I drew a parallel between the appearance of the dry ground and Jesus' ascension. God made the earth: He established her upon the waters. God made New Jerusalem: He established her forever!

Well, now listen to Psalm 68:22b: "The Lord said: I will bring My people again from the depths of the sea!"

Is it not Divinely beautiful?

Yes, we will follow Jesus, ascending the slopes of Mount Zion.

Looking strongly at Golgotha we sing: The glorious gates of righteousness, throw open unto me; and I will enter them with praise, O living God to Thee!

O God of eternally miraculous wonders! I never wrote with fonder adoration: For Jesus' sake!

Amen and amen!

G. V.

LEARN OF JESUS

Go to dark Gethsemane,
Ye that feel the tempter's power,
Your Redeemer's conflict see,
Watch with him one bitter hour;
Turn not from His griefs away,
Learn of Jesus Christ to pray.

Contribution

To the Editor of the Standard Bearer,

Dear Mr. Editor:

Your challenge in the recent issues of the Standard Bearer can hardly pass unheeded. The very thought that the Standard Bearer might lose its influence through becoming a church paper makes one's heart melt within him. While, on the other hand, a change which would mean a more systematic arrangement and a greater variety of material, without changing its present status, appeals to me very much. In fact, I believe that the time has come that a frank and open discussion on how our Standard Bearer might be improved can only tend toward its welfare.

May I, then, offer a few suggestions as to possible changes?

First of all, I would favor a change in the present editorial staff. We all know that this staff is, to a great extent at least, a product of circumstances. Almost from the very beginning by far the biggest share of the work and responsibility rested on the shoulders of two men, partly, too, because others turned deserter and left them to carry on alone. As soon as possible two of our older ministers were called upon to help shoulder the burden by becoming associate editors. Somewhat later these men were made co-editors, and ever since all four have kept their noses quite steadily to the grindstone. Though at the same time a host of associate editors were appointed, these did little more than adorn the title page.

All of which means that a change might well be in order. To my mind, it would be a step in the right direction to make the present editor-in-chief the sole editor of the paper. No one cares to deny that his articles have proven to be of greatest influence both here and in the Netherlands. Besides, he is by far the most capable writer we have and has had years of experience in the work of editing a paper. And although the objection might be raised that this would tend to increase rather than lighten his burden, I do not believe that this is an objection. The other editors could be given one or more departments as associate editors, and the present associate editors could become contributors. One or two of the present editors might even be released for a period of six months in order to prepare for some definite department which he will then take upon himself for a given length of time. In the meantime one of the younger ministers who is capable and not otherwise engaged, could be appointed to take over a certain department for a time. Or even our Missionary-minister could very well take upon himself the responsibility of writing for a department

on Missions. In either case the allotted space need not be more than a few columns for each issue, especially if sufficient departments are introduced.

Something could also be done to warrant the faithful cooperation of the contributors. There is no reason why some definite arrangement cannot be made that the work be systematically divided among the various contributors and each do his part. For example, one particular department could be given into the hands of three or four contributors, each taking his turn to fill the department. Or a committee might be appointed to serve the editor in preparing a list of subjects to be discussed by some of the contributors. Each could have his subject appointed to him, know when his article is due, and make it his business to have the material ready within the allotted time. Nor would it be difficult to put so many to work that the editor always has an abundant supply of material on hand. That would ease his burden by sparing him some very unnecessary grief and midnight oil.

If some such plan could be worked out, it would certainly have the wholesome effect of creating more variety in the Standard Bearer, and thereby make it more interesting, if not more effective.

But a change in the administration of the paper is fully as essential for its welfare.

Small wonder if the R.F.P.A. begins to complain of weariness after all these years. That it has produced many and lasting results, we all agree, for it has not only put away sixteen volumes of the Standard Bearer, but has also published from time to time many pamphlets and other literature for propaganda purposes. But we also agree that it has never had the cooperation it might have had. Not so many years ago an attempt was made to enlarge the society by organizing various divisions throughout our denomination. To the best of my knowledge no division has ever come into existence in California, nor in the southern part of Iowa, but divisions were organized in Sioux County and Illinois, but after a struggling existence the Illinois division died, either from anemia or amnesia; no autopsy was ever held. That leaves the Michigan division to carry on practically alone.

Can nothing be done?

It seems to me that it has always been a mistake to have the membership fee so high without offering the members any other advantages than the satisfaction of supporting a noble cause. I do not know how many paid members the society boasts today, but suppose that we could rally five hundred members at three dollars per year, would that not produce as much as, or more than the present amount at five dollars per year? Suppose, again, that these members were scattered all through our churches, would that not

be a power for good for our Standard Bearer? Or if the membership fee were set at three dollars and fifty cents, and each member were promised besides a free subscription to the Standard Bearer, also all the literature published by the society during the year, wouldn't that be an added incentive for those five hundred to sign their names on the dotted line in short order? Instead of allowing the pamphlets of the R.F.P.A. to collect dust in some dark closet for years to come, they could be given a wide distribution, and all would profit. Of course, if the Board objects that five hundred members at that price would not be sufficient we might be forced to look for still more.

But at the same time a strenuous effort could well be put forth to gain more subscribers, even within our own churches. Every family should be a subscriber to the Standard Bearer or know the reason why. This would soon cut the subscription rate down to the attractive sum of one-fifty or two dollars.

But we can never hope to reduce the subscription rate unless an effort is made to remove delinquent subscribers from the list. Most of us still buy a daily paper and cigars and numerous non-essentials, which total annually to far more than the price of our subscription. If anyone is absolutely unable to pay, let a special arrangement be made between him and the board. But, certainly, it should be one man's business to keep a record of the subscribers and notify them as soon as their subscription is due, even continuing to notify until he knows whether they care to keep the paper or prefer to have it discontinued. A task which we cannot lay upon our present treasurer. As it is, he has the responsibility of the subscriptions, receipts and expenditures, bookkeeping, making arrangements with the printer, et cetera. The man may have an undying zeal for the cause, but why overtax it? We have sufficient trained bookkeepers and accountants who would be readily available to assist him.

All of which brings me to a final remark. How soon can a drive be under way throughout all our churches for membership at a reduced rate and with an attractive offer? Then either by proxy or by a representative body in Grand Rapids a Board can be chosen sufficiently large and capable of handling all the angels of the administration. A well organized society means much toward maintaining the general interest and the welfare of the paper.

For many years the mountain stream rushed aimlessly toward the ravine before any effort was put forth to harness its power to a water wheel. The steam from the spout of a tea-kettle cannot move a locomotive unless it is put under pressure. A small effort toward conservation and better application of energy in our own midst must prove of lasting benefit.

C. H.

Smyrna's Poor-Rich

Revelation 2.

The Revelation given to John is the last book of prophecy. Not simply written with a view to the things that will come to pass, as is often explained. Rather, the book as a whole pictures the history of the Church in the world from the viewpoint of past, present and future.

In the first three chapters this Revelation of Jesus Christ deals directly with the Church. Of that Church, our Lord is the glorious Head. What a tremendous figure Christ must be to John, who had known Him, spoke with Him, walked with Him, when He dwelt upon earth in His lowly state. For in every instance, the fact, that Jesus was the exalted Lord is predominant.

Flashing in His hand were the seven stars. His face blazed with an unexcelled brightness, His eyes were a devouring fire, the words spoken, the two-edged sword.

He proclaims Himself to be the First and the Last, which was dead, and is alive. Who knows the works of His own and their tribulations and poverty, but who also knows the enemies in their contempt for Him, His Word, His God.

From a seven-fold viewpoint or aspect of that one Church of Jesus Christ, through the centuries, Revelation speaks and warns us. In reading this testimony concerning her, one does not always find a beautiful picture of her. She is often beset with many sins and weaknesses. We find her departing from the Word, allowing heresies to creep in, becoming unspiritual. She becomes negligent in discipline, so vital to her spiritual well-being, allowing the practice of all kinds of sin of immorality.

Again, we read of men entering the congregation of our Lord, teaching false doctrine, leading godless lives.

Many are the sins, the weaknesses and shortcomings of the Bride of our Lord Jesus Christ.

Yet, one of the Seven Churches is depicted as being strong. It is the little congregation of Smyrna, living in the midst of all kinds of persecutions. She makes an exception. True, it is a small congregation and, according to the standard of the world, she is poor. She is small and poor and persecuted, yet she is rich. A paradox we may say.

Smyrna as city.

The city itself was known for its riches and had a worldwide reputation for its beauty. Her commerce was the source of her income. And while it is true, that the Roman Emperor was her ruler, nevertheless, many privileges were given her in distinction from other cities. She was a so-called free city, with its own government, its own courts to such an extent, that

hers was the right to order any and all undesirables out of her midst.

No city, with the exception of Rome, was her equal.

Besides, there was a continual flow of money. Commerce and trade were her main assets. Smyrna had one of the few beautifully situated harbors on the Mediterranean Sea—the life-line of the then known world. Smyrna's complex was literally one of unexcelled prosperity.

The life of Smyrna was, from a religious viewpoint, characterized by its idol worship. Caesar was declared to be God and received divine honor. And the city as a whole propagated this form of worship. The well known "Angel" of the congregation, Polycarp, standing before his tormentors, was asked: Why he refused to kneel before the image of the Roman Emperor, and his answer why he refused was sufficient to put him to death.

The center of this idol-worship was found in the Temple built for Caesar. The Jews worshipped in their own synagogues. However, like the rest of the Jews in Asia Minor, so also in Smyrna, these Jews were the friends of the Roman Empire. They were exempted from military service and their synagogues were under the protection of the Roman government. And in the city of Sardis, a great part of the city was set aside officially for them (as token of appreciation). In many places, the Jewish possessions and personal belongings, as well as their Church property (Synagogues and their contents) were protected against robbery; and every attempt to steal any or all their religious documents, was considered to be a federal felony and was punished accordingly by the Roman government.

So also at Smyrna, Jewry was respected and honored. Typical is the decree, if any one disfigured the grave of a Jew, the Jewish congregation possessed the power to impose a fine when such a crime was committed.

All these privileges increased to the Jews because they were faithful in their obeisance to the Roman Emperor. In some of their synagogues, shields and wreaths and inscriptions were engraved telling about the glory of Caesar. In Smyrna the situation grew steadily worse. In the year 195 B.C. a temple was built to honor the "Eternal" city of Rome and in the days of our Lord Jesus Christ, the city received the privilege to build a temple for the Emperor and the government of Rome, for the sole purpose, that the Emperor may be worshipped as a deity.

Thus we understand why the little flock at Smyrna found itself hard pressed through all kinds of persecutions. These so-called Jews worked hand in hand with the Romans and they found the desired oppor-

tunity to give vent to their hatred against the sect of the Nazarene.

To be sure, they were Jews, who worshipped in their own places. But their worship was that of the Emperor. Theirs was the negation of the true and only God of the Scriptures, well known to them. The only difference was their building. In that light we understand the expression: "And I know the blasphemy of them which say they are Jews, and are not, but are the Synagogue of Satan". This sin, as to its root, is in principle the "divine" worship brought to Satan himself. Anti-Christian religion will and must culminate in the worship of the man of sin. Its picture we find in Smyrna. Hence, Rome and Smyrna both were not the place for a peaceful life of the congregation of our Lord.

However, it pleased the Lord to place in the midst of all this wickedness his little flock. If we had to decide whether or not Smyrna was a fruitful field for the Church, our answer would have been negative. We would not send our Missionary to a place like Smyrna. First of all, darkness would prohibit our entrance. Secondly, we would say, why labor in a place where at its best, we can expect a little flock without any promise of growth? Thirdly, besides the fact that those people are few in number, they are also poor and will be a financial burden to the rest of the churches. There is no future at Smyrna. That would be our verdict.

That after all, was the verdict of Roman and Jew. Smyrna, the city of riches, was the best place for any one, who placed the business above his religion. The trouble of speaking about religion was not known, because the citizens agreed perfectly, that the worship of Caesar was the best that could be had. What would a Christian expect? Could he live and earn his daily bread and provide for his family by means of a pious talk? He could not. Neither could he escape the attention of both Jew and Gentile. That temple in the city of Smyrna and the synagogues of the Jews took care of that problem. Either or, if he was a Jew, his place would be found empty in the synagogue, or if he belonged to the Gentiles, he was expected to appear in the temple built for Caesar.

Thus the enemy could watch the sect of the Nazarene. The antithesis was visible in Smyrna and the congregation lived out of the principle of that antithesis.

And whereas it pleased the Lord to establish a congregation in the midst of this city, it pleased Him also to speak to her, to encourage her, that she will remain faithful.

Yes, from the side of men, all was misery and suffering. Look at it any way you want, the conclusion remains the same: In Smyrna misery, perse-

cution and even death was the portion of the faithful.

Notice, how the Lord speaks to her. He does not say, I will remove your burdens. No longer shall the enemy persecute you, or, you shall be able to make your own living, in order that you may provide with your own hands for your family. To the contrary, the Word of the Lord is: "Behold, the devil shall cast some of you into prison, that ye may be tried; and you shall have tribulation ten days; be thou faithful unto death, and I will give thee a crown of life".

This means first of all, that the burden of the congregation would not be taken from her. Persecution, bloodshed, all kinds of suffering would come upon her. These words of prophecy were not by themselves words of comfort. They meant more suffering and more hurt as far as the flesh was concerned. It would become more difficult to stay away from temple and synagogue. They called for more self-denial and they called to live the life of faith, and that to the very end. Until death.

Where then is the comfort?

First of all, in the words "I know". Know thy works, tribulations and also thy poverty. I know it all. The Lord knew not only His people, but also the enemies. The Jews, praisers of God, who blasphemed, the Romans, with their mighty swords, both in league to destroy His own, His flock, His loved ones. Yes, He knew it all. He is the first, the cause of all things, He is also the last, the goal of all things. He alone is the Living one, Lord of lords, and King of kings and their God.

Secondly, because He knew, He can say, I also know you. Hence, He alone can say, you are rich, my poor. Notice, the Lord does not say, you shall be rich. After the brief suffering (ten days) you will inherit all, no, but, you are rich, Now in poverty, yet being rich. A paradox indeed.

You are rich? But how is that possible? If, looking to the future, to the end of this terrible persecution, this word of comfort did refer, we could understand it. Sure, the suffering of this present time can never be compared with the glory to come. What a little suffering, for suffering is always limited and must come to a speedy end, when compared with the eternal bliss! Yet, the Saviour does not point to the future first of all, but to the present.

Now, ye poor, ye are rich.

This is also of necessity. If a man must wait until the hour of his death to be blessed, it would mean joy, with a view to the future. He could live in hope and inexpressible expectation. Not so here, the poor of Smyrna are rich *now*. Now because the Risen Lord died Himself, but now lives.

That is all that is necessary for them. The knowledge, that He is risen is for them a sure token of their own salvation. No, not the tribulation or the poverty,

but the riches of their Lord, the salvation by faith, the assurance of the life eternal *now*, are their riches.

They belong to Christ Jesus and in Him and with Him they have all things. Now they have an inheritance in heaven, reserved, undefiled, incorruptible and that fadeth not away. For now they belong to Him.

And because they belong to Him, they must also die. Die perhaps at the hands of those, who call themselves Jews "loovers van God", but they are a synagogue of Satan. It is possible they must die, even as their faithful minister Polycarp, but they shall live. And because, for their Christ it was necessary to walk the way of suffering, the cross, death and the grave, that He might save His own, He also arose.

Hence, He knows also that road, and knowing it He speaks the comforting words, be not afraid. I was dead and behold I live. Ye shall have a light tribulation, light because it is for a short time, but know, that the road of this suffering for your sakes, ended in my glorious resurrection. And when your path ended in death, ye shall also live, live with me in eternal bliss, to the glory of My Father and the salvation of your souls.

Rich-Poor!

All belongs to your glorious Head.

You belong to Him, for you are of Him.

And He shall in the eternal habitations give you the crown of life.

W. V.

Still At Sinai

As to the purification of the Levites, it took place in three acts. a) First they were sprinkled with "water of sin"—water mixed with ashes of the red heifer—and purified. Then the hair of their body was sheared in token of their putting off the flesh that they might be new creature. And as the garment shares in the uncleanness of the body, they were also commanded to wash their clothes. b) These transactions are followed by the consecration sacrifices. Two bullocks were led to the altar. Then Moses brought the Levites before the Lord and the children of Israel put their hands upon them, for they were to represent the congregation in executing the service of the Lord. Thereupon by a symbolical act called *waving* and which in all likelihood consisted in this particular case in Aaron's pointing to the Levites and then in his waving his hands to and fro in the direction of the burnt-offering, the Levites were separated from among the children of Israel and consecrated to the Lord. Then followed the sacrificial act. The Levites laid their hands on the heads of the bullocks in token of trans-

ference of sin, and the victims were slain, the one for a sin-offering and the other for a burnt-offering. After that the Levites were set before Aaron and his sons as a staff of servants and again waved unto the Lord. Thereupon they went in to do the service of the tabernacle.

The text clearly distinguishes between two purposes of the giving of the Levites as a gift to Aaron. They were given that they might do the service of the children of Israel in the tabernacle and that they might be a covering for the Israelites, that the latter die not when they come near to the sanctuary.

The term of service of the Levites is limited thus: From Twenty-five years of age to fifty they "shall go to war the warfare in the service of the tent of meeting" (Num. 8:24). By the *service* of the tabernacle is to be understood carrying water and wood for the altar and sacrificial service, carrying the tabernacle and the sacred vessels, preparing the sacrifices, taking away the ashes and other refuse from the altar. Upon attaining the age of fifty, the Levites were exempted from this service. The reason is obvious. At this age the tasks that belonged to this service commenced being too heavy. However, as freed from them, the Levites were not permitted to spend the rest of their days in idleness. With their brethren they continued "to keep the charge" of the tabernacle (Num. 8:26). The primary meaning of the Hebrew word translated *charge* is *watch, guard*. Its secondary meaning is *instruction, command*. The original word translated by charge in the phrase "to keep the charge" has this secondary meaning, so that to *keep the charge* was to keep the *command, instruction* given by the Lord to the Levites respecting the tabernacle. What this command was is clearly stated at chapter 3:8, "And they shall keep all the instruments of the tabernacle of the congregation. . . ." As the Levites were forbidden to come near the vessels of the sanctuary and the altar (of incense), that is, to come so near them that they would find themselves in the tabernacle proper, (18:3) this "keeping the instruments. . . ." consisted in their guarding the tabernacle and its contents, that is, in their seeing to it that no common Israelite entered the tabernacle proper. But it implied still more, did this "keeping the charge", namely, remaining pitched, together with their younger brethren, "round about the tabernacle of the testimony, that there be no wrath upon the congregation of the children of Israel" (1:53). The reason that the congregation dwelt safely in the vicinity of the tabernacle with the Levites pitched round about it, is that, as was shown (8:19), the latter were to the congregation a covering in respect to its sins. Such then continued to be the tasks of the Levites from fifty years old and upward.

Even the common Levites, it is clear, were persons

of no small importance. Their responsibilities were truly great; likewise their significance for the congregation.

The fourth recorded occurrence at Mount Sinai is that of the keeping of the Passover. The word of the Lord was to the effect that the children of Israel also keep the Passover at the appointed time, which time was in the fourteenth day of the first month of Israel's calendar. It need not be supposed that, now that the day was at hand for the second keeping of the Passover, the children of Israel had to be driven by the command on account of their lack of real interest in the ordinances of God. To suppose this is to cast aspersions on Moses. For, he, too, had to be told. If he had clearly discerned the will of the Lord from the ordinance of the passover as first revealed to him on the eve of the departure from Egypt, he would not now have to be commanded to act. There is ground for saying that he, too, was thinking of the passover as a feast that was not again to be kept until he and his people had taken up their abode in Canaan. In charging the people on the eve of the departure respecting this feast he had said to them, "And it shall come to pass, *when ye come in the land which the Lord shall give you*, according as he hath promised, that ye shall keep this service" (Ex. 12:25). Moses did not then know that, on account of unbelief, the promise was not to go into fulfillment for a space of forty years.

The command is to the effect that the passover be kept in the very day—"between the two evenings"—originally fixed by the Lord, according to all the rites of it, and according to all the ceremonies thereof." Not one of these might be omitted. For to do so, would be to corrupt the speech of God uttered by the institution as a whole. For, like our sacraments, the passover was a sign. With the light of God's Word shining upon it, it set forth the truth about Christ's sacrifice and the redemption of the church, so that either to diminish or increase its ceremonies would have been identical to taking away from or adding to the revelation of God. The children of Israel, at this time, did not commit this sin. They kept the passover, "according to all that the Lord commanded Moses. . . ." So are they praised for their obedience.

There were men who could not keep the passover in the appointed day on account of their being defiled by the dead body of a man. They may have been Michael and Elzaphan, nephews of Moses. For these two had buried, within a week of this passover, their cousins, Nadab and Abihu, who, on account of their having offered strange fire before the Lord, had been burned by fire issuing from the holiest place of the sanctuary.

Whoever these men may have been, they found themselves in a grave predicament. For the failure

to keep the passover feast was an offense punishable by death. On the other hand, one defiled by the dead and approaching this sacred feast before the days of his purification had passed, had likewise to be put to death (Num. 19:13). What were these men then to do. They appeal their case to Moses. They say to him, "Why are we withheld, so that we may not offer an offering to the Lord in his appointed season in the midst of the children of Israel?" The meaning of their query evidently is, "Must our being defiled by the dead stand in the way of our keeping the passover in the appointed day?" Judging from their manner of speech, they asked for the suspension of the law that bore on their case. Moses layed their case before the Lord. And it is well that he did so. For the difficulty could be removed only through the amplification of one or the other of the ordinances implicated. So, whereas these ordinances were the Lord's and not Moses', if there was any amplifying to be done, the Lord only could do it. So Moses said to these men, "Stand still, and I will hear what the Lord will command concerning you". The situation was relieved through the Lord's commanding the defiled one and every one of the Israelites and of their posterity, unclean by reason of a dead body or in a journey afar off", to keep the passover in the fourteenth day of the second month, thus precisely one month later. Of course, if the journey was for pleasure and was thus not necessary, or if, though necessary, it could have been postponed, or if it was known that the time was too short, a man's being on a journey afar off, would render him culpable. Only then did he go out blameless, if, through no fault of his own, the journey had occupied more time than he had calculated. Because, if nothing more was said, the carnally minded would add to the two ground or, against better knowledge, would conclude that it mattered little whether or no the passover was kept in the day originally fixed, the Lord was careful to add that "the man that is clean, and is not in a journey, and forbeareth to keep the passover, even the same soul shall be cut off from among his people; because he brought not the offering of the Lord in his appointed season, that man shall bear his sin" (9:13). Further, if the passover was postponed, it had still to be kept according to all its ordinances and ceremonies (9:11, 12). So, too, if kept by the stranger that so-journed among the children of Israel (9:14). By the stranger is to be understood a non-Israelite, thus a pagan, whom the Lord had transported out of the darkness of heathendom into the light of His kingdom.

Another occurrence that took place shortly before the departure from Sinai was that of the purifying of the camp. Moses was instructed to command the children of Israel "that they put out of the camp every leper, and every one that hath an issue, and

whosoever is defiled by the dead" (5:2). The laws for lepers appear already in Lev. 11-15. They had to be excluded from the camp permanently; and those defiled by the dead for a period of seven days. The period of exclusion for persons momentarily unclean was indefinite, according to the continuance of the malady. The reason of the exclusion of these persons was not sanitary but religious, that is, it was done not in the first place to safeguard the health of the people of Israel but to impress upon their minds that, being the peculiar possession of the Holy One, they were to be holy, undefiled, separated from the morally defiled and consecrated in love to God. The physical defilement resulting from bodily disease was the symbol of the moral pollution of sin. And there is connection. In general physical disease is the fruit and evidence of sin.

As to the resting and journeying of the children of Israel, at the commandment of the Lord they rested in the tents, and at His commandment they journeyed (9:23). The Lord made known his will in respect to their resting and journeying through the action of the cloud that covered the tabernacle.

The sacred narrator gives a remarkably lengthy and detailed description of the behaviour of the cloud. And what the narrator wishes and also does establish through this description is that in their resting and marching the children of Israel were controlled, directed, solely by the command (original, *mouth*) of the Lord, that is, by His word. The narrator sets out with the assertion that on the day the tabernacle was reared up the cloud covered the tabernacle. The statement reads, "and at even there was upon the tabernacle as the appearance of fire until the morning. So it was continually: the cloud covered it (her); and the appearance of fire by night." So read the original text. A distinction is here made between the *cloud* and that which had "the appearance of fire". At Ex. 13:21 and 40:38 the distinction is even sharper, "And the Lord went before them by day in a pillar of cloud. . . . and by night in a pillar of fire." "For the cloud of the Lord was upon the tabernacle by day, and fire was on it by night." These statements could be taken to mean that during the day the host was led by a pillar of cloud as unassociated with fire, and that at even there appeared the pillar of fire in the room of the cloud. But these statements must be interpreted in the light of Isaiah 4:5, "And the Lord will create upon every dwelling place of Mount Zion. . . . a cloud and smoke by day and the shining of a flaming fire by night. . . ." The text in the original reads, ". . . . a cloud by day and smoke and the shining of a flaming fire by night." Now the smoke and the cloud were one and the same. This is plain from the language employed by Moses in the 9th chapter of the book of Numbers, "And so it was when the cloud abode from even until the morning

... whether it was by day or by night that the cloud was taken up, they journeyed" (9:21). If what abode from even unto the morning was the *cloud*, then it follows that the cloud and the smoke were one, so that the phenomenon was a cloud which inclosed fire. Thus that cloud was visible also during the night on account of its being filled with the radiance of its fiery core. Now Jehovah was in this cloud, "The Lord went before them by day *in the cloud*. . . ." Thus it formed, did this cloud, the earthy appearance of Christ during the ages of the Old Testament dispensation. As illuminated by the fire that flamed within it, it was the type of His human nature radiant with the glory of His Father, the Triune God.

But the tabernacle, too, was the type of Christ, and of His body the church. Therefore the cloud, in which was Jehovah, rested, that is, abided upon it. The tabernacle and the cloud were inseparable. What a remarkable type was this structure, of the indwelling of the Triune Jehovah in Christ and of Christ in His body, the church.

The cloud then, was visible also by night, and therefore the Lord as in it, could lead, command, His people by night as well as by day. Having made this plain, the sacred narrator goes on to tell how that the Lord did actually take full and complete command of His army,—the army of God—day and night. "When the cloud was taken up from the tabernacle, then, after that the children of Israel journeyed: and in the place where the cloud abode, there the children of Israel pitched their tents." As long as the cloud abode upon the tabernacle they rested in their tents." And when the cloud tarried long upon the tabernacle many days, than the children of Israel kept the charge of the Lord, and journeyed not. And so it was, when the cloud was a few days upon the tabernacle. . . . they abode in their tents. . . ." "And so it was, when the cloud abode from even unto the morning, that the cloud was taken up in the morning, then they journeyed: whether it was by day or by night that the cloud was taken up, they journeyed. Or whether it was two days or a month, or a year, that the cloud tarried upon the tabernacle, remaining thereon, the children of Israel abode in their tents, and journeyed not: but when it was taken up they journeyed". (9:15-22).

The whole substance of this report is that when the cloud was taken up from the tabernacle, the children of Israel journeyed; and that as long as the cloud abode upon the tabernacle, they rested in their tents. The narrative here is actually repetitious. It shows that the narrator would have it thoroughly understood that this army was under the sole command of God.

In the above narrative the statement occurs more than once, "At the commandment of the Lord (the text in the original reads *by the mouth of the Lord*)

the children of Israel journeyed. It may be asked whether the expression *by the mouth of the Lord* denotes the revelation of His will solely through the movement of the cloud. The text does not make this plain. It is certain that the Lord must also have spoken, as the symbol has meaning for man only when explained by the word. It is thus not unlikely that the departure took place also according to the word of the Lord to Moses and that what the Lord said to Moses was illustrated and confirmed by His action with the cloud. If so, no one could with fairness accuse Moses of coming with a command that had originated with him. The view that God did so speak in no wise militates against the notice that the children of Israel journeyed when the cloud was taken up. The word of the Lord to Moses was acted upon when the cloud was taken up and not before. Some interpreters deny that Israel was actually and literally led by the pillar of cloud. This is held to be impossible on account of the circumstance that when the children of Israel began their march the banner of Judah took position in the van and joined to Judah were Issachar and Zebulun and that not until after these did the Levites come with the tabernacle. Thus the cloud, it is said, could not be the guiding head of the expedition. It must certainly be maintained however, that the expedition was led by the cloud. This is stated in language that is too plain, "And the Lord went *before them* by day in a pillar of cloud. . . ." (Ex. 13:21). The cloud was taken up from the tabernacle and made to take the lead.

With Moses was also Hobab, the son of Jethro, Moses' Father-in-law (Num. 10:29). Moses beseeches Hobab to come with him and the children of Israel to Canaan. The best explanation of Hobab's presence in the camp at this time is that he had been left behind by Jethro, his father, who, having heard of all that God had done for His people Israel, had come to Moses in the wilderness and after a few days had returned again to his home. Having arrived with his father in the camp shortly after the arrival of the people of Israel at Sinai, Hobab had now been absent from his home and people for nearly two years. He decided therefore to return to his own place. But Moses strongly advises him not to leave. He urges him to attach himself permanently to God's people. He says to Hobab, "We are journeying to the place of which the Lord hath said, I will give to you; come with us, and we will do thee good: for the Lord hath spoken good concerning Israel." But Hobab was determined. Says he to Moses, "I will not go, but I will depart to my own land and kindred." But Moses is persistent, "Leave us not I pray thee," is his reply. It may be asked why Moses so strongly desired that Hobab should remain. According to the prevalent view, his reason was that Hobab could be of great service to him and

the children of Israel as a guide in the wilderness. The cloud led the march, but, so it is said, it was very well to have a man that knew all about the oases and the wells, the situation of which was known only to the desert-born tribes, and who could teach the helpless slaves from Goshen the secrets of camp-life.

This view has a firm foundation not in the original text but in the English version which reads, "For as much as thou knowest how we are to encamp in the wilderness, and that thou mayest be to us instead of eyes" (10:30). The reasoning of Moses then is this, "Do not forsake us, but abide with us in order that thou mayest be of service to us as a guide in this wilderness." Such was indeed the reasoning of Moses, if the text in the original reads as it does in the translation. But the text in the original reads thus, "For as much as thou has known or knewest our encamping in the wilderness and wert to us instead of eyes. . . ." Thus the reasoning of Moses may also have been this, "Inasmuch as thou, Hobab, knewest our encamping, that is, the region where we have been encamped for the past two years now, and inasmuch as thou did shew thyself to be our friend by placing constantly all thy knowledge of this wilderness at our disposal, do not forsake us now; but come with us to Canaan and enjoy with us the blessing of our rest." Thus the reason why Moses besought Hobab not to forsake him is not that he in the first place wanted his services but that he wanted him to persevere to the end in order that he might enter with God's people into the rest of Canaan.

But the language of Moses may have also this meaning, "Forasmuch as thou knewest our encamping, that is, wert thoroughly acquainted with the region where we these two years have been pitching our tents, and inasmuch as thou hast rendered us invaluable service by thy placing all thy knowledge of this region at our disposal, do not now forsake us, I pray. Abide with us. March with us to Canaan and continue being of use to us as in the past. We surely need thee still. For the regions through which we are still to pass are as little known to us as the district which we have just abandoned. If thou consentest, we will do thee good, when we come to the promised land of our abode." This presentation agrees with the first of the two presented above. So there are really only two interpretations between which we must choose. The one according to which Moses besought Hobab to attach himself to the people of Israel permanently and so to continue functioning as their eyes in the unknown regions through which they were still to pass, and according to which Moses promises to do Hobab good in his effort to induce him to yield is weighed down by the following objections. It would be strange if Moses with Jehovah as leader of his expedition would feel himself so utterly dependent upon a man.

Then it may be asked whether it was like Moses to try and induce a man to march with him and the people of Israel simply because the man could be of further use to him. On the other hand, Moses was certainly not despising the service that Hobab had rendered him and was still able to render him as guide. So the truth of this matter we must then take to be this: Hobab was a truly good man, one who loved Jehovah and His people Israel. His tarrying with Moses during all the time that the people of Israel was encamped before Sinai, his finally consenting to go with Israel to Canaan, must be taken as evidence of this. Moses also loved Hobab and desired therefore to promote his true well-being. This being his desire, he urged Hobab to join himself to God's people and to march with them to Canaan that he, too, might enjoy the blessing of their rest. This must be held to have been Moses principal reason for pressing Hobab to change his position. And then it need not be denied that Moses also had before his mind the service that Hobab would still be rendering. But this entered in as a secondary consideration.

It is not stated in the narrative of the book of Numbers that Hobab, agreed to do as Moses had asked. This is told us in the book of Judges. Here we find evidence of the presence of Hobab's descendants as incorporated among the people of Israel. Jael, who struck the tent-peg through the temples of the sleeping Sisera, was one of these descendants, for she is called the wife of Heber the Kenite.

G. M. O.

The Book Of Daniel

The Historical Division. Chapter 1-4 inclusive.
Jehoiakim's Captivity. Chapter 1:1,2.

In the third year of the reign of Jehoiakim came Nebuchadnezzar, king of Babylon unto Jerusalem and besieged it. The Lord gave the king into his hand, with part of the vessels of the house of God, which were carried into the land of Shinar and placed in the house of the god of the conquerors, Daniel, Hananiah, Mishael, and Azariah. Chapter 1:3.

Ashpenaz, a master of the eunuchs, receives orders to present to the king a select number of the children of Israel fit to stand in the king's palace. These were to be instructed in the learning and in the tongue of the Chaldeans. They were to be nourished three years with choice foods that at the end of this period of training they might enter upon the career of active service, as men in robust health. Among those selected were the four persons whose names are given above. Daniel was given the name of Belteshazzar; Hananiah,

the name of Shadrach; Mishael, of Maeshash; Azariah, of Abed-nego.

Daniel resolves not to defile himself with the king's meat, he makes known his resolve to the prince of the eunuchs. The latter, fearing that his charges might not fare well on the menu of their own choosing, at first refused to yield. Daniel asked that he and his three friends be placed on a trial menu for ten days. Food he wished for himself was pulse and water. If their countenance showed that the simpler food was not conducive to their health if as compared with the others they appeared under-nourished after the trial, they would hold their peace and eat whatever they must. He in charge consented to prove them ten days. At the end of the trial they appeared to be in better health than the others and were permitted to continue on the simpler fare.

The Lord shows these four Israelites favor for their loyalty to Him. He gave them learning, skill, knowledge, wisdom. To Daniel he gave understanding in all visions and dreams. These four Hebrews were presented to the king. An examination brought out that they were men of rare ability. There was none like them. As they stood before the king in the capacity of counsellors, it appeared that they in the words of Scripture were ten times better than all the other magicians and astrologers of the realm. Daniel continued unto the first year of king Cyrus.

Chapter 2:1-13.—In the second year of his reign, Nebuchadnezzar's spirit was greatly vexed by a dream he was unable to recall. Those supposedly having understanding of dreams, magicians etc., were summoned into the presence of the king and requested by him to reproduce what he had forgotten. The magicians are greatly troubled. They insist that they must hear the dream before they can show the interpretation. The king, however, is not to be moved. They shall do as requested; if not, they shall be cut in pieces and their houses reduced to a dung-hill. If, on the other hand, they can function as requested, great riches and honor will be theirs. The magicians continued to remonstrate with the king, repeating their plea. The king now charges them with practicing deceit. They would gain time because they see that the thing, that is, the decree, is gone from him. They have prepared lying and corrupt words to speak before the king till the time be changed. Let them therefore tell the king his dream, then he shall know that they can show him the interpretation of it.

The Chaldeans reply that there is not a man on earth able to do the king's request, that never before has a king asked a thing so utterly unreasonable from a magician. Only the gods can show it and they dwell not with flesh. The king was furious, and commanded that the wise men, all of them, be destroyed. Steps

were immediately taken to execute the decree. Also Daniel and his fellows are sought for to be slain.

Daniel intimates to the captain of the king's guard charged with the slaying of the wise men, that he can tell the king his dream. Daniel is sent for. If the king would give him time, he would tell him both the dream with its interpretation. His request is granted. He and his three friends at his request earnestly petition God for the needed revelation. These prayers were heard. The dream was revealed to Daniel in a night vision and he blessed God.

Again in the presence of the king, Daniel, in response to his lord's question whether he was able to make known to him his dream, answered that the secret was revealed to him via the Revealer of secrets, namely God in heaven. He takes pains to assure the king that the secret was not revealed to him because of his superior wisdom, but solely because the king had to know.

Daniel tells the king what he (the king) saw in his dream: a great image with a terrible form,—an image with a head of fine gold, with breasts and arms of silver, with belly and thighs of brass, with legs of iron and with feet partly of iron and clay. The king was now told what he next saw; namely, a stone cut out without hands, that smote and break the image to pieces so that it became like chaff, carried away by the wind and found no more. But the stone filled the earth. Then Daniel reveals the interpretation. The golden head of the image was representative of the king with his power, strength and glory. After him shall arise an inferior kingdom. And thereupon a kingdom of brass and finally a fourth, a kingdom as strong as iron shall break in pieces and destroy. But the kingdom is of iron and clay and will therefore fall apart as clay and iron do not cleave together. In that day God shall set up a kingdom indestructible, eternal, and destructive of all the earthly kingdoms.

When Daniel had done with speaking, the astonished king prostrates himself before Daniel's feet and worshipped him, acknowledging his God as the God of Gods. He raises Daniel to the highest possible position of glory in his realm and heaped upon him gifts. At Daniel's request, the three friends are also set by the king in high places.

G. M. O.

FAITH

Beloved, it is well:
 God's ways are always right;
 And love is o'er them all,
 Though far above our sight.